

Helga Zepp-LaRouches opfordring i New York til, at USA og Europa skal gå med i BRIKS, giver genlyd over hele verden

17. apr. 2015 – Ved et EIR-arrangement i New York City i går, udstedte Helga Zepp-LaRouche, stifter og forkvinde for Schiller Instituttet, en opfordring til, at USA og Europa allierer sig med BRIKS for udvikling på verdensplan. Hendes budskab blev rapporteret i dag af *Xinhua* nyhedstjeneste og er blevet udsendt over hele verden. I dagens udgave af *China Daily* har *Xinhua*s artikel titlen: »Amerika og Europa får besked på at arbejde sammen med BRIKS«.

Xinhua-artiklen er bevet bragt i Indien af *Hindustan Times Syndicate* og *Asia Pacific Daily News India*; i Afrika af *Namibias Presseagentur (NAMPA)* og mange andre steder. Den cirkulerer på fransk. Den blev bragt på russisk i on-line-publikationen *Ftimes*, der har base i Kazan. Artiklen havde et fotografi fra et møde den 16. april i Washington, D.C. mellem officielle repræsentanter fra BRIKS, med titlen, »Finansministre fra BRIKS og Centralbankchefer mødes«.

Gårsdagens EIR-seminar på Manhattan med titlen **»BRIKS-processen skrider frem: Dannelsen af en ny, international orden for menneskeheden«**, sammenbragte repræsentanter fra erhverv og fagforeninger, universiteter i området og de skønne kunster, og fra 13 konsulater og missioner fra mange kontinenter. Foruden hovedtalen af Helga Zepp-LaRouche talte også Benjamin Deniston om videnskaben om at løse

ferskvandskrisen i verden.

Teksten til *Xinhua*s artikel fra 17. april lyder i sin helhed:

Amerika og Europa fik besked på at arbejde sammen med BRIKS

Et fuldstændigt nyt økonomisk system, initieret af BRIKS, er ved at vokse frem med ekstrem høj fart, sagde en international tænketank torsdag og tilskyndede indtrængende USA og Europa til at skrotte geopolitik og arbejde sammen med dem.

»BRIKS-nationerne, nemlig Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, er gået sammen for at forfølge en politik med økonomisk udvikling, ikke alene for deres individuelle lande, men til gavn for folk i alle nationer«, sagde Schiller Instituttet, en tænketank, der har hovedkvarter i både Tyskland og USA, i en rapport, der blev udgivet her på et seminar.

I modsætning til Trans-Pacific Partnership (TPP), som Obamaregeringen er fortalere for, og som ekskluderer Rusland og Kina, så er de BRIKS-relaterede initiativer, inklusive det kinesiske forslag om et Frihandelsområde for Asien og Stillehavsområdet, inkluderende, sagde tænketanken.

På seminaret talte Helga Zepp-LaRouche, tænketankens stifter, i meget rosende vendinger om BRIKS og sagde, at den markedsblok, der var ved at vokse frem, »har initieret et helt nyt, økonomisk system«, der i sin natur er et win-win-system.

Ved vidt og bredt at udbrede en rute for opbygning af den nye, økonomiske verdensorden arbejder BRIKS-nationerne hen imod reel, økonomisk udvikling, komplet med nye kreditinstitutioner og store, højteknologiske projekter for at hæve alle de deltagende landes velfærd, sagde stifteren.

Hun brugte også sin magt og indflydelse til støtte for andre initiativer, som Kina har foreslået, inklusive Asiatisk

Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og oprettelsen af en Silkevejs-Udviklingsfond. Disse initiativer tilsigter at søge resultater, der er til gensidig gavn, og er ikke af geopolitisk natur, sagde hun.

I stedet vil de skabe et opsving i realøkonomien gennem at finansiere opbygning af infrastruktur, som er af særlig stor betydning i betragtning af, at den nuværende kasinoøkonomi skaber en masse bobler og øger svælget mellem de rige og fattige i hele verden, anså hun.

»Den amerikanske regering foretog et enormt fejlskøn og lagde pres på allierede og udviklingslande for under ingen omstændigheder at blive en del af AIIB«, sagde hun.

Tænk tanken opfordrede USA og Europa til at forlade fortidens destruktive politik, der førte til de to Verdenskrige, og gå med i det win-win-perspektiv, som BRIKS præsenterer. »Det er et spørgsmål om liv og død«, sagde Zepp-LaRouche.

Executive Intelligence Reviews 370 sider lange rapport med titlen »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« blev i mellemtiden også præsenteret på seminaret, sponsoreret af *EIR*.

**POLITISK ORIENTERING den 11.
april 2015:
Verden efter Danmark gik med**

i

Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank

Med formand Tom Gillesberg

Helga Zepp-LaRouche: Verden ved en skillevej: Win- win for alle – eller ind i 3. Verdenskrig med geopolitik?

... Lad os i stedet tage imod den udstrakte hånd, der ligger i Xi Jinpings og BRIKS-landenes tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og det nye finanssystem, som for tiden hastigt er under udvikling – med AIIB ... og en hel række af andre finansinstitutioner, der alle principielt har den samme funktion, som Kreditanstalten for Genopbygning havde for virkeliggørelsen af det tyske, økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig –, så kan vi løse alle de problemer, der i øjeblikket synes uløselige.

11. april 2015 – Den beslutsomhed, hvormed 50 stater, på trods af USA's massive opposition, har bekendtgjort, at de ønsker at blive grundlæggende medlemmer af Asiatisk Infrastruktur-

Investeringsbank (AIIB), som er initieret af Kina, demonstrerer, at det strategiske tidevand har nået det punkt, hvor det fundamentalt vender. Utallige internationale kommentarer refererer til, hvilken alvorlig fejltagelse det var af den amerikanske regering at gøre spørgsmålet om en regional bank til finansiering af infrastruktur til en strategisk magtkamp mellem Kina og USA – og så dernæst tabe kampen.

Stadigt flere kræfter i verden indser, at det kinesiske perspektiv med en såkaldt »Win-Win«-politik, altså et økonomisk samarbejde, der gavner alle deltagere, er langt mere attraktivt end den angloamerikanske politik med geopolitik, der har efterladt et grusomt spor af ødelæggelse i Sydvestasien, Nordafrika og Ukraine, og pga. hvilken tropper ved grænsen til Rusland nu står over for noget, der kan føre til en krig mellem atommagter. Dertil kommer, at selve USA har et fortvivlende presserende behov for en anden politik. Store dele af Californien, Texas og andre stater vest for Mississippi er udsat for en tørke, der har stået på i årevis, og som har ødelagt nogle af de vigtigste landbrugsområder i USA. Den radikale, grønne, californiske guvernør Brown har netop beordret en 25 % 's nedskæring af vandforbruget for alle områder – undtagen landbrug og fracking (!) – uden at tage noget som helst perspektiv til overvindelse af manglen på vand i betragtning. Californien skulle angiveligt kun være egnet til et befolkningstal på 400.000, mener Brown – en bemærkning, der, i betragtning af, at der lever omkring 40 millioner mennesker i Californien, er en monstrøsitet og åbenbart tager en massiv affolkning med i købet.

Øjensynligt i forventning om en vandmangel, der længe har aftegnet sig, har Wall Streets store »TBTF«-banker og de internationale finanscentre – netop dem, der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå bankerot – såvel som også medlemmer af Bush-klanen og multimilliardæren T. Boone Pickens, i de seneste ti år opkøbt alt, der har med vand

at gøre: Jord, hvorunder der findes grundvandsførende lag, søer, alle områder inden for vandbygningsteknik, rustfri rør, pumper, kemikalier til vandforbedring osv. – simpelt hen alt, man skal bruge for at generere profit i en privatiseret vandøkonomi. Allerede i 2011 lovede Citigroups cheføkonom, Willem Buiter: »Vandmarkedet bliver snart varmere end oliemarkedet. Vand som fabriksanlæg vil, efter min mening, snart blive den vigtigste kategori af fabriksanlæg på basis af fysiske varer, og vil langt overgå olie, kobber, landbrugsprodukter og ædelmetaller.«

En ny Enron-svindel aftegner sig tydeligt, hvor prisen på el nærmest blev firdoblet over en nat, og hvor en hel række af Enrons bagmænd måtte gå i fængsel pga. insiderhandel. Med alle midler presser vandspekulanterne på for, med en tørke, der forværres, snart at få lov til at handle med vand på Markedet for Varefutures.

I betragtning af denne dramatiske situation vinder præsidentkandidataspiranten O'Malleys kampagne, med sin bebudelse af, at han som sit vigtigste fokuspunkt har at bryde Wall Streets magt gennem at genindføre Glass/Steagall-loven for en bankopdeling, strategisk betydning. Bestyrelsesformændene for nogle TBTF-banker lod for omkring to uger siden førende medlemmer af det Demokratiske Parti true med, at de ville blive afskåret fra enhver finansiel støtte fra Wall Street – læs: at man ville købe det næste præsidentskab for det Republikanske Parti – ifald demokrater som senator Elizabeth Warren (O'Malley blev forsigtigvis ikke nævnt) ikke holdt op med sine angreb på Wall Street.

Det er endnu uvist, om det Demokratiske Parti vil blive splittet over dette spørgsmål: På den ene side opportunisterne fra det horisontale erhverv, der argumenterer med, at man i Amerika ikke kan vinde et valg uden Wall Streets penge, og på den anden side patriotiske demokrater som O'Malley, der har indset, at USA kun kan overleve, hvis Wall Streets kriminelle magt bliver brudt gennem Glass/Steagall-loven. Til denne

gruppe hører også Robert Reich, tidligere arbejdsminister i Clinton-regeringen, og kongresmedlemmet Donna Edwards, der kæmper for den afgående Baltimore-senator Mikulskys plads i Senatet, og som har erklæret, at hun ikke vil modtage nogen penge fra Wall Street. Hillary Clinton, der vil annoncere sit kandidatur på søndag, har derimod taget folk ind i sin kampagnestab, der er kendt for at tage store bidrag – altså penge fra Wall Street – hjem, som f.eks. John Podesta.

Konfronteret med den fundamentale krise, som USA befinder sig i, drejede det sig ikke blot om embedet som præsident, selv om O'Malley utvivlsomt er den hidtil eneste kvalificerede præsidentkandidat, erklærede Lyndon LaRouche med eftertryk og lancerede en omfattende kampagne for at placere præsidentskabet som helhed på en kvalitativt højere platform og for dette formål at vinde et team af videnskabelige eksperter, der under et O'Malley-præsidentskab kan hjælpe med atter at gøre USA til en fungerende republik.

LaRouche understregede, at overvindelsen af ferskvandskrisen i det sydvestlige USA vil blive nøglespørgsmålet for dette nye præsidentskabs succes. LaRouche, der allerede for 40 år siden advarede om den ferskvandskrise, der allerede dengang aftegnede sig, og som påviste veje til løsning af krisen, har nu fastlagt en helt ny fremgangsmåde med et team af sine unge videnskabsfolk. Ben Deniston, der er en del af dette videnskabsteam, præsenterede et koncept, der er fuldstændig revolutionært i det aktuelle politiske klima i USA: I stedet for at affinde sig med, at den grønne ideologi og spekulanternes rovgriskhed affolker den nuværende mest folkerige stat i USA, må kimen til en videnskabelig løsning som forudsætning have, at der er tilstrækkeligt med vand på vores planet, men at dette vand ikke er til rådighed i en tilgængelig form; det vil sige, at det enten forekommer som saltholdigt havvand, er indeholdt i atmosfæren som fugt og regner ned over havene, eller flyder uproduktivt ud i havene (som smeltevand/afvanding fra floderne.)

Nye videnskabelige undersøgelser giver belæg for sammenhængen mellem vort Solsystems galaktiske cyklus over mange år og forandringer i vort vejrmønster, der i størrelsesorden overgår virkningerne af menneskeskabt aktivitet i en grad, der gør disse fuldstændigt negligerbare. Det afgørende spørgsmål er derimod, hvordan menneskeslægten bevidst kan udnytte de processer, der optræder i vor galakse og vort solsystem, såsom den kosmiske stråling og ionisering af fugten i atmosfæren, for at forandre vandcyklusserne på Jorden i en sådan grad, at de kan modvirke den tiltagende ørkendannelse.

Frem for alt har Kina, med to store vandstyringsprojekter, demonstreret menneskets evne til at overvinde oversvømmelser såvel som tørke. Projektet med de Tre Slugters Dæmning har allerede reddet tusinder fra at drukne og producerer årligt 98,8 mia. kWh (2014) elektricitet, og omdirigeringen af vandet fra Yangtzefflodens kildeområde til Kinas tørre områder i nord og området omkring Beijing er en model for overvindelse af vandmangel i andre egne af verden.

Hvis Tyskland og de andre europæiske nationer forbliver i EU's spændetrøje og i slaveagtig, forudbestemt lydighed støtter Londons og Wall Streets geopolitisk motiverede politik imod Rusland og Kina, da kan man frygte, at opstillingen af våbensystemer og tropper på grænsen til Rusland, og Saudi Arabiens krig i Yemen, samt krige andre steder, der også promoveres af London og Washington, meget snart vil føre til udløsningen af en global, atomar udslettelse af menneskeheden.

Lad os i stedet tage imod den udstrakte hånd, der ligger i Xi Jinpings og BRIKS-landenes tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og det nye finanssystem, som for tiden hastigt er under udvikling – med AIIB, den Nye Udviklingsbank (NDB) og en hel række af andre finansinstitutioner, der alle principielt har den samme funktion, som Kreditanstalten for Genopbygning havde for virkeliggørelsen af det tyske, økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig –, så kan vi løse alle de problemer, der i

øjeblikket synes uløselige.

Det altafgørende spørgsmål er: Kan vi i tide frigøre os fra geopolitikkens oligarkisk-snæversynede tankegang, som den netop på klinisk måde er blevet repræsenteret af vasallerne Norbert Röttgen i Maybritt Illners Talkshow fra den nye »Sorte Kanal Vest«[1]? Og kan vi i tide placere os på det højere standpunkt, der repræsenterer én menneskehed, og som tilbydes af Kina og BRIKS-politikken? Det er netop dette, som tilbydes af den græske regering, når denne tilbyder at blive en bro mellem BRIKS og Europa.

Ironisk nok afhænger såvel USA's som Tysklands overlevelse af, at vi griber denne chance – også selv om hr. Schäuble, af kulturelle årsager, ikke kan forstå det.

[1] 'Den sorte Kanal' var en serie af politiske programmer, der blev sendt hver uge mellem 1960 og 1989 af Østtysk Tv. Hver af udsendelserne blev lavet over optagede uddrag fra nylige vesttyske Tv-programmer, der blev genredigeret til at indeholde en kommunistisk kommentar.

EIR:

Obamas krig mod Kinas AIIB er i realiteten forræderi mod

USA

Det, Obama har gjort, udgør i realiteten forræderi mod USA, på to anklagepunkter. For det første, og vigtigst, har USA desperat brug for nydannelse af ferskvand og infrastruktur til vandstyring i en skala, der omfatter hele Stillehavsranden; dette er en eksistentiel nødvendighed for Amerika som nation.

Download (PDF, Unknown)

Grækenland går foran hele Europa: Putin og Tsipras bringer russisk-græske relationer til nye højder i Moskva-møde – BRIKS!

*8. april 2015 – Grækenland og Rusland har indgået aftale om at bringe de politiske og økonomiske relationer til et nyt niveau i kølvandet på bilaterale møder i Moskva mellem den besøgende græske premierminister Alexis Tsipras og den russiske præsident Vladimir Putin. Drøftelserne var centreret omkring økonomisk samarbejde, især inden for energi- og infrastrukturområdet. Den varme atmosfære og drøftelserne om samarbejde på alle niveauer står i skarp kontrast til EU's anti-russiske politik og markerer endnu et skridt i Grækenlands proces frem mod *de facto* at blive integreret i*

BRIKS-systemet.

Tre aftaler blev underskrevet, af hvilke den ene drejer sig om samarbejde mellem Grækenland og Rusland i 2015, inklusive handel og finansiering. Den anden aftale er en erklæring, der mindes 70-året for afslutningen af Anden Verdenskrig, og en tredje aftale var et memorandum, der erklærer 2016 for »Året for Grækenland og Rusland, og Året for Rusland og Grækenland«, med forskellige kulturelle begivenheder og initiativer om samarbejde.

Under pressekonferencen adresserede begge ledere krisen i Europa, forårsaget af situationen i Ukraine. Tsipras opfordrede indtrængende til et stop for sanktionerne mod Rusland og sagde: »For at komme ud af denne dybe krise må vi lægge denne ondsksfulde cyklus med sanktioner bag os.«

Som modargument til de vestlige propagandaløgne om, at den russiske præsident bruger Grækenland imod EU, sagde Putin: »Om mytologi og trojanske heste osv.: Spørgsmålet ville være relevant, hvis det var mig, der gik til Athen«, svarede Putin en reporter, der spurgte til EU's frygt. »Vi tvinger ikke nogen til at gøre noget som helst. Vi vil ikke bruge noget som helst inden for EU til at løse, på en fragmenteret måde, spørgsmålet om at forbedre relationerne med den europæiske blok som helhed«, fortsatte Putin.

Af årsager, som han indikerede i sin erklæring, meddelte Putin, at han ikke ville gøre Grækenland til en undtagelse i Ruslands embargo mod fødevareimport fra EU og sagde, at sanktioner ikke kan løftes for blot et enkelt land.

Desuden sagde Putin, at den græske side ikke tilnærmede sig Rusland for finansiel hjælp.

Energi var et hovedemne i drøftelserne, især den foreslåede Turkish Stream-gasledning fra Rusland til Tyrkiet og herfra videre til Øst- og Centraleuropa. »Vi har naturligvis drøftet udsigterne til en virkeliggørelse af det store

infrastrukturprojekt, som vi kalder Turkish Stream – et hovedprojekt for transport af russisk gas til Balkan, muligvis til Italien, og til landene i Centraleuropa», sagde Putin under pressekonferencen.

»Denne nye rute vil opfylde europæernes behov for brændsel og vil give Grækenland mulighed for at blive et af hovedcentrene for distribution af energi, og kunne være med til at tiltrække betydelige investeringer i den græske økonomi«, sagde Putin og tilføjede, at Grækenland årligt kunne tjene hundreder af millioner euro fra gastransit.

Tsipras på sin side sagde, at Athen er interesseret i at tiltrække investeringer i konstruktion af gasledningerne på sit territorium, til håndteringen af gassen, der kommer gennem Turkish Stream.

Tsipras blev ledsaget af den græske energiminister, Panagiotis Lafazanis, der var i Moskva for mindre end to uger siden, og desuden af sin udenrigsminister, Nikos Kotzias.

Kotzias fløj direkte til Moskva fra et møde i Budapest mellem udenrigsministrene i Ungarn, Serbien, Tyrkiet og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (F.Y.R.O.M.), hvor de underskrev en politisk hensigtserklæring til støtte for Turkish Stream-gasledningen. Man aftalte at holde fremtidige møder for at drøfte detaljerne i foretagendet. Det næste ministermøde forventes at blive i juli måned, men bilaterale forhandlinger vil begynde tidligere. (Det bør bemærkes, at fire ud af fem lande, der deltog i Budapest-mødet, nemlig Ungarn, Grækenland, Serbien og F.Y.R.O.M., er en del af »Kina-Europa Land-og-Hav Ekspreslinjen«. Dette projekt er sponsoreret af Kina for at udvikle en transportkorridor fra den græske havn i Piræus, og ind i Centraleuropa, gennem disse fire lande.)

Den 9. april er endnu en fuldt besat dag for Tsipras, hvor han skal holde møder med formanden for Statsdumaen, Sergei

Naryshkin, den russiske premierminister Dmitry Medvedev og Patriark Kirill for Moskva og hele Rusland.

Foto: Kort over den planlagte rute for den nye, Turkish Stream-gasledning gennem Tyrkiet og videre til Grækenland. Putin meddelte i dec. 2014, at Rusland havde stoppet alle planer om South Stream-gasledningen, også vist på kortet, pga. af blokering fra Bulgarien/EU.

Leder 9. april: Stop 3. Verdenskrig: Obamas handlinger driver verden til randen af generel krig

Præcis, som Lyndon LaRouche advarede om i webcastet 3. april, så fører præsident Obama en politik, der er gunstigt stemt over for saudierne og udbruddet af en storkrig, med begyndelse i Den persiske Golf. Obamaregeringen optrapper våbenleverancer til Saudi Arabien for at støtte bombekampagnen imod Yemen. Amerikanske militærrådgivere er i færd med at udarbejde et »fusionscenter« i Riyadh, hvor de planlægger optrapningen af den saudiske intervention i noget, der faktisk er en intern uoverensstemmelse i Yemen. Saudierne hævder, at de udkæmper en surrogatkrig imod Iran i Yemen og lyver om, at houthierne simpelt hen er iranske stedfortrædere. Dette er et komplet svindelnummer, men det saudiske svindelnummer tilsigter at udløse en storkrig.

LaRouche advarede om, at, med **P5+1-aftalen med et Iran**, der er på vej frem, må saudierne holdes i skak og få besked om at blande sig udenom. Enhver tolerance over for saudisk geskæftighed vil føre til en krig, der eskaleres og ikke kan standses. Ved at give militær, logistisk og efterretningsmæssig støtte til de igangværende saudiske operationer gør Obama præcis det, som LaRouche advarede om, at han ville gøre. Dette er opskriften på global krig.

Det, som Obama i stedet skulle tvinges til at gøre, er at frigive de **28 [hemmeligstempled] sider fra den oprindelige fælles Kongresundersøgelse af 11. september.**

Verden skal vide, hvad saudierne og deres britiske, royale partnere i virkeligheden er. Uden den **anglo-saudiske alliance** ville der ikke være noget al-Qaeda, ingen Islamisk Stat og stort set ingen terrorisme. De udførte 11. september-angrebene for at hjælpe Bush og Cheney med at etablere et diktatur i USA.

Denne Obamas skamfulde opførsel, hvor han støtter saudierne militært, og hvor han dækker over saudierne ved at lægge låg over de 28 sider, er endnu et bevis på, at han er uskikket som præsident, og aldrig nogen sinde har været skikket til det. Han er mere eller mindre lige så dårlig, som hele Bush-familien tilsammen.

Obamas største forbrydelse er hans opførsel over for Rusland, en opførsel, der også har bragt verden til randen af krig – en potentiel atomkrig. Gennem Victoria Nuland og andre fører Obama krig mod Rusland og **støtter åbenlyst neonazister i Ukraine.**

Angrebene på den russiske præsident Vladimir Putin drejer sig ikke bare om Rusland. Det drejer sig om det voksende, russisk-kinesiske, globale partnerskab, et partnerskab, der, sammen med Indien, repræsenterer kernen i **BRIKS-bevægelsen for et nyt, globalt paradigme.**

Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi var i Moskva tirsdag, 7. april, for at mødes med både udenrigsminister Sergei Lavrov og præsident Putin for at forberede præsident Xi Jinpings besøg den 8. maj, i anledning af højtideligholdelsen af 70-året for sejren i Anden Verdenskrig. Putin og Wang Yi bemærkede, at alene i løbet af de seneste to år har Rusland og Kina underskrevet 107 fælles aftaler, der hovedsageligt involverede internationale infrastruktur-projekter. Præsident Putin gjorde det klart, at Rusland agter fuldt ud at støtte Kinas Nye Silkevejs-initiativ.

Se LPAC-video: »Storm over Asia«

Onsdag mødtes præsident Putin også med den græske premierminister Tsipras, hvor han gjorde det klart, at **Grækenland er velkommen som partner i BRIKS-initiativerne.** (*fremhævelse ved red.*) Grækenland vil spille en central rolle i Turkey Stream, den nye gasledning ind i det sydlige Europa.

Idet han bemærkede de positive fremskridt i Putin-Tsipras-mødet, zoomede Lyndon LaRouche ind på Tyskland og bemærkede, at det er af afgørende betydning at se, hvordan Tyskland nu vil reagere over for Grækenland. Tyskland har på skamfuld vis indgået et aftalt spil med briterne og andre om at fremføre svigagtige anklager imod Grækenland. Mange inden for det tyske finansielle samfund er udmærket klar over, at Trojkaen og EU, med betydelig tysk medvirken, har begået et svindelnummer imod Grækenland. Den græske befolkning har gjort oprør imod denne svindel og stemt den aktuelle regering til magten for at befri Grækenland for denne svindel. LaRouche krævede, at Tyskland standser denne svindel og rent faktisk lancerer en fuld undersøgelse af, hvordan svindelen/udplyndringen af Grækenland blev udført. Bare fordi regnskabet udviser gæld, betyder det ikke, at denne gæld er legitim. I Grækenlands tilfælde var det et totalt svindelnummer.

I sin ugentlige dialog mandag, 6. april, med LPAC's Komite for **Politisk Strategi**, fremlagde LaRouche en standard for et

levedygtigt præsidentskab. Han identificerede Martin O'Malley som den eneste kandidat, der hidtil er fremkommet, som viser kvalifikationer til at bestride jobbet. Obama har tydeligvis, lige fra begyndelsen, aldrig været kvalificeret og burde aldrig have haft mulighed for at komme ind i Det Hvide Hus, undtagen på turistpas. Det, der nu er en presserende nødvendighed, er, at der nedsættes et team af erfarne og kvalificerede folk, der kan etablere et præsidentskab, et præsidentskabsteam, der rent faktisk kan adressere de aktuelle, overhængende kriser.

Et sådant team kan samles omkring O'Malley. Det må gøres, for uden en sådan omgående indsats er USA dømt til undergang. Alene ferskvandskrisen i de vestlige stater vil, hvis der ikke gribes ind nu med handling, gøre det af med USA. Hvis det ikke lykkes at **løse ferskvandskrisen** i Californien, vil der komme massehungersnød i USA i takt med, at fødevareforsyningen bryder sammen. Galninge som [Californiens] guvernør Jerry Brown ('LaRouche: Hvis det er 'brunt', så skyl det ud!') promoverer rationering af vand og anden »grøn« galskab. Obama er endnu værre. Han har ignoreret ferskvandskrisen i Californien i hele sin syv år lange embedsperiode og planlægger nu et topmøde fra Det Hvide Hus om klimaforandring og sundhed – et komplet svindelnummer.

Forslag til fordybelse:

EIR-Efterretningsteam: Hvem står bag planerne om en opsplitting af Rusland?

Hele Norden går med i AIIB og den Nye Silkevej

I sidste uge besluttede alle regeringerne i Norden at gå med i den potentielt største jobsatsning nogensinde – Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevej. Den betydning, som denne beslutning har for, at landene nu kan nå deres mål for beskæftigelse og økonomisk udvikling, kan ikke overvurderes. Hvis regeringerne følger op på deres ansøgninger og bruger de muligheder, der åbnes op for gennem AIIB, så kan Nordens eksport af maskiner, andre varer og tjenesteydelser blive den motor, som sætter gang i økonomien, både i samarbejdslandene og på hjemmefronten – en Win-Win-kombination.

Følgende er en rapport fra Schiller Instituttets svenske søsterorganisation, LaRouche-bevægelsen i Sverige (EAP).

Vi har tilføjet vigtige links til vore danske artikler/brochurer, så man kan informere sig om Verdenslandbroen, BRIKS og AIIB.

Vi anbefaler desuden, at du kommer til Politisk Orientering på lørdag, 11. april, se opslag her på siden.

I sidste uge besluttede alle regeringerne i Norden at gå med i den potentielt største jobsatsning nogensinde – Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevej. Den betydning, som denne beslutning har for, at landene nu kan nå deres mål for beskæftigelse og økonomisk udvikling, kan ikke

overvurderes. Hvis regeringerne følger op på deres ansøgninger og bruger de muligheder, der åbnes op for gennem AIIB, så kan Nordens eksport af maskiner, andre varer og tjenesteydelser blive den motor, som sætter gang i økonomien, både i samarbejdslandene og på hjemmefronten – en Win-Win-kombination. Det er derfor af største vigtighed, at kendskabet til AIIB og Kinas hensigter med AIIB bliver udbredt så hurtigt som muligt. Informer dig derfor, og se nedenstående links.

Sverige, Finland, Norge og Island besluttede sig, kort tid efter Danmark, til at ansøge om medlemskab i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som grundlæggende medlemmer. Der var tale om, at isen blev brudt i sidste øjeblik, eftersom hele den vestlige verden i over et år havde stillet sig afvisende over for AIIB, som Kina og 20 andre asiatiske lande initierede. Det store omsving skete først den 17. marts i år, blot to uger inden sidste ansøgningsdag for lande, der ønskede at blive grundlæggende medlemmer i AIIB, da Storbritannien brød isen i Vesten og ansøgte, tæt fulgt af Frankrig, Tyskland, Italien, Schweiz og Luxembourg. Dernæst gik så Østrig, Sydkorea og Australien med, på trods af USA's fortsatte pres mod dem om at holde sig væk. I Norden brød Danmark isen den 27. marts, Sverige og Finland fulgte efter den 30. marts og den 31. marts, den sidste dag for ansøgning om at blive grundlæggende medlem, besluttede Norge og Island at indsende deres ansøgning. De enorme projekter, som vil blive startet op med AIIB, og de enorme summer, blev helt enkelt for store til, at disse vestlige lande kunne holde sig væk. Nu står USA med sin vasal Japan alene i sit forsøg på fortsat at dominere det globale finanssystem på sine vilkår.

AIIB blev foreslået af Kinas præsident Xi Jinping i oktober 2013 for at finansiere opbygningen af den Nye Silkevej gennem Asien til Europa, som indgår i Kinas store strategi »Et Bælte, en Vej«. Samtidigt lanceredes også »det 21. århundredes Maritime Silkevej« over havet syd om Asien. AIIB drejer sig derfor om al slags infrastruktur for udviklingen af disse

transportkorridorer og de omkringliggende områder. AIIB vil i begyndelsen få 100 milliarder dollar i grundkapital, hvoraf Kina tegner sig for 50 milliarder dollar. En beregning viser, at med en sådan grundkapital kan man udlåne 1.300 milliarder. Det rækker et pænt stykke hen ad vejen til det beregnede direkte investeringsbehov for infrastruktur og opbygning af civilisation omkring den Nye Silkevej på 10.000 milliarder dollar. AIIB vil kun komme til at finansiere halvdelen af hvert projekt, man engagerer sig i, så derfor kan man regne med, at projekterne bliver endnu større. Den anden halvdel vil blive finansieret af andre finansinstitutioner, som BRIKS' Nye Udviklingsbank, Shanghaiorganisationens infrastrukturfond og Asean-fonden, men også gamle, betydeligt mindre institutioner som Verdensbanken, Asiatisk Udviklingsbank, IMF og andre fonde på det almindelige kapitalmarked.

AIIB vil således ikke satse på nogle virtuelle investeringer, men vil derimod flytte tonsvis af bjergmateriale, jord, stål og cement, for at der skal blive veje, jernbaner, vand, energi, byer og telekommunikation i et bælte, der skal knytte Asiens forskellige dele sammen med hinanden, og med Europa, Afrika og Amerika. Det drejer sig om at sætte hundreder af millioner mennesker i produktiv beskæftigelse og bygge fattigdommen væk så hurtigt, der kan lade sig gøre. Isen er brudt for de lande i den Tredje Verden, der længe har kæmpet imod den nuværende, uretfærdige verdensorden.

Kina ser det som virkeliggørelsen af det, som landet har kæmpet for siden verdenskrigens sejr over fascismen og FN's grundlæggelse for 70 år siden, og den Alliancefri Bevægelses Bandung-konference for 60 år siden, som præsident Xi Jinping sagde på det store Boao-forum for Asien den 28. marts i år. Titlen på hans tale var 'Towards a Community of Common Destiny and a New Future for Asia' (Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien), og her beskrev han igen Kinas udgangspunkt for sin politik i dag. Præsident Xi sagde:

»Den kinesiske nation elsker fred og har, fra gammel tid, højagtet sådanne filosofier som »harmoni er det mest værdifulde«, »fred og harmoni bør herske« og »alle mennesker under himmelen er brødre«. Kina har lidt under uroligheder og krig i mere end et århundrede i moderne tid, og det kinesiske folk ville aldrig ønske at påføre andre lande eller folkeslag den samme tragedie ...

I 2013 fremlagde jeg, under mit besøg i Kasakhstan og Indonesien, initiativet for opbygningen af et økonomisk Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej. Initiativet med »Bæltet og Vejen«, der imødekommer Kinas udviklingsmæssige behov og de udviklingsmæssige behov hos landene langs ruterne og i regionen som helhed, vil tjene de relevante parter fælles interesser og besvare vor tids krav om regionalt og globalt samarbejde.

Det vil blive et veritabelt kor, der omfatter alle lande langs ruterne, ikke en enegang kun for Kina.

Både »Bæltet og Vejen« og AIIB er åbne initiativer. Vi indbyder alle lande langs ruten og i Asien, såvel som også alle vore venner og partnere i hele verden, til at tage aktivt del i disse bestræbelser.«

Præsident Xi Jinpings tale om harmoni og samarbejde viser, hvordan Kinas gamle visdomslærer, Konfucius' idéer gennemsyrrer den nuværende, kinesiske politik og AIIB. Xi citerede Mencius, den store filosof i det gamle Kina, der sagde, »Ting fødtes til at være forskellige«. Xi fortsatte:

»Civilisationer er blot unikke, og ingen er den anden overlegen. Der må være mere udveksling og dialog mellem civilisationer og udviklingsmodeller, så hver af dem kan trække på den andens styrke, og alle kan trives og få fremgang gennem gensidig læring og fælles udvikling.«

Ved hjælp af denne visdomslære, der ligger dybt indlejret i den kinesiske kultur, mobiliserer Kina nu den næste fase af

økonomisk udvikling, der skal være drevet af innovation. Det indebærer, at Kina samler, og satser stort på at lægge sig i frontlinjen for, verdens videnskaber med de mest avancerede, økonomisk-tekniske projekter, som verden nogen sinde har set. Det hidtil mest storslåede er det kinesiske rumprogram, der indebærer anlæggelsen af baser og udvindingsanlæg på Månen for at udvinde helium-3, der skal bruges på Jorden til den langt mere effektive fusionskraft. Med dette program er, som Lyndon LaRouche siger, menneskeheden definitivt på vej til at begynde at leve op til Johannes Keplers udfordring med at placere sig i relation til hele Solsystemet.

Kinas økonomiske politik er, ligesom alle BRIKS-landenes, orienteret mod det, der behøves i fremtiden. Dette er den nye måde at tænke på inden for den nye, økonomiske politik, de er i færd med at skabe, i LaRouches ånd. Med sin satsning på universel videnskab er BRIKS-landene, med Kina i spidsen, i færd med at skabe en form for samarbejde mellem civilisationer, hvor tænkningen, kundskabsudbyttet og det sande menneskelige sættes i fokus.

I 25 år har LaRouche-bevægelsen i Sverige (EAP) og internationalt kæmpet for, at Sverige, Norden og hele verden satser på strategien for udvikling af den Nye Silkevej. I 40 år har Lyndon og Helga LaRouche samarbejdet med den Tredje Verden for denne politik, som nu omfattes af BRIKS-landene, og dermed en tredjedel af verdens befolkning. Gennem Sveriges ansøgning om medlemskab i AIIB har man *de facto* meldt sin interesse for den Nye Silkevejs storslåede, økonomiske udviklingspolitik. Det er uvist, om den svenske regering kender til dette, selv om det tydeligt fremgår af den AIIB-rapport, som er skrevet af myndigheden Tillväxtanalys under Näringsdepartementet.

Det er et stort skridt, at en række vestlige lande har set sig nødsaget til at orientere sig mod den Nye Silkevejsstrategi og mod de lande, som er kernen i BRIKS, et skridt, der er så stort, at de fleste i de vestlige lande, som er gået med,

endnu ikke ved, hvad det er, de er gået med i. Det går direkte imod de vesterlandske ny-kolonialistiske magtstrukturer, som hidtil ensidigt har dikteret det globale finanssystems betingelser. Hvis politikken gennemføres, kan det blive det definitive skridt bort fra den vestlige verdens krigspolitik, monetarisme, arbejdsløshed og nedskæringer.

Sverige og mange vestlige lande har dog signaleret, at de tænker tage deres syge virusser med ind i AIIB, for at den gamle, vestligt dominerede, økonomiske politik skal styre selv denne nye institution. Der vil blive en fortsat, stor strid om dette, og det er derfor nødvendigt at vide, hvorfor Kina tog initiativ til AIIB.

Se også:

Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: [»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«](#), med en udførlig gennemgang af de vigtigste storprojekter.

Trailer: [»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«](#)

Nyhedsorientering februar 2015: [»Byg Verdenslandbroen for Verdensfred«](#)

Brochure: [»HVORFOR USA OG EUROPA MÅ GÅ MED I BRIKS: En ny, international orden for menneskeheden«](#)

EIR: [»BRIKS er det eneste alternativ til truslen om Tredje Verdenskrig«](#)

EIR: [»Mens europæerne tilslutter sig AIIB: Kina spørger Washington: Hvad venter I på?«](#)

Xi Jinpings hovedtale på Boao Forum: [»Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien«](#)

[LaRouchePAC, World Land Bridge, med interaktivt kort](#)

**RADIO SCHILLER den 7. april
2015:
Iran-aftalen må ikke
saboteres**

Med formand Tom Gillesberg

**Leder 7. april 2015:
Jordklodens fulde potentiale
for ferskvand er ved at blive
opdaget**

Magasinet *EIR* vil 15. april udgive en helt nummer, dedikeret et gennembrud i forståelse og genvinding af jordklodens virkelige vandforsyning, som denne skabes af sol-, galakse- og

biosfæreaktivitet. »Lad ikke Californien blive 'Brown'[1]: Vandet er der, udvikl det«, lyder titlen, og gennembruddet – som udtrykkes i rapporten den 27. marts af Ben Deniston fra LaRouchePAC Videnskabsteam – diskvalificerer pessimisme og anti-humane, tvungne nedskæringer i vandforbruget, konfronteret med tørken i de vestlige stater [i USA]. I stedet kræver den en mobilisering af videnskab og atomteknologi for at udvikle de virkelige forsyninger af vandtilførsel, og bruge dem. Denistons rapport lyder »Memo for den næste præsident: Nye perspektiver for ferskvandkrisen i det vestlige USA.«

Det blev uddybet i [webcastet »Nyt paradigme for menneskeheden«](#) den 1. april.

Dette giver os allerede ammunitionen til at mobilisere pro-progressive aktivister og eksperter over alt i USA til en kampagne for at udvikle vandforsyningerne – afsaltning af havvand med atomkraft, atmosfærisk ionisering og vejrmøderificering; vandstyringsprojekter på kontinental skala – og redde Californien og de vestlige stater.

EIR's grundlæggende redaktør, Lyndon LaRouche, bemærkede imidlertid i dag, at den nye *EIR*-specialrapport kan skabe et internationalt skift i principperne for vandforbrug – et skift, som især i Kina vil blive forstået og påskønnet. Kina har været førende inden for teknologi for vandstyring, udvikling af fissions- og fusionskraft, og videnskab om Solsystemet. Det har flyttet mere vand til produktive formål i løbet af to årtier, end USA gjorde i det 20. århundrede. Kinas Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) er blevet accepteret af 55 lande som den førende, internationale udviklingsbank for infrastruktur; hvis USA gik med nu [i AIIB], kunne nye, store projekter for vandinfrastruktur skabes, inklusive i Nordamerikas vestlige stater, hvor ørkendannelse er i tiltagende.

»Potentialitet for vandforsyning på planeten Jord er blevet revideret, i opadgående retning, gennem det, som Ben Deniston

har gjort med sit arbejde«, sagde LaRouche i dag. »Og det betyder, at hele ferskvandspolitikken for USA som nation er et spørgsmål, hvor alt, hvad man fortæller os fra officielt hold, er et eneste, stort bedrag ...

Det er nu vist, at Kepler-systemet har potentiale for vandforsyning til menneskeheden på Jorden, som aldrig tidligere rigtigt er blevet fastslået som reelle forslag. For at virkeliggøre dette større potentiale må vi nu i gang med at arbejde for at forstå implikationerne af det, Ben har gjort, og omsætte det til praksis.«

Dette kræver virkelig som en forudsætning, »den næste præsident«, og det kræves nu: Barack Obama forsøgte uden held at ødelægge AIIB, forsøger at provokere Rusland og Kina ind i krigskonfrontationer og har ikke foretaget sig andet end ivrigt at tilslutte sig Wall Street, siden krakket i 2008. Han må smides ud. Blandt dem, der befinder sig ude i marken, har kun guvernør Martin O'Malley indtil videre vist kvalifikationer og forpligtelsen til at bekæmpe Wall Street og genindføre Glass/Steagall.

Og en hvilken som helst kvalificeret kandidat vil, hvis han bliver præsident, få brug for et præsidentskab. Denne mobilisering har til formål at skabe et sådant præsidentskab. Det, der er nødvendigt som en betingelse, er skabelsen af et præsidentskab, ikke en »præsident, med sit følge«. Eftersom vi ganske bestemt ikke har en præsident, og for tiden ingen præsidentkandidat, der er kvalificeret til at imødegå de udfordringer, som denne krise stiller, må det være vores hensigt at sørge for, at der skabes et præsidentskab omkring en kandidat.

I denne forbindelse er O'Malley den eneste, vi har kendskab til, der er i besiddelse af kvalifikationer, der kan stå i spidsen for et nyt præsidentskab – ikke et politisk parti, men et præsidentskab, der adresserer spørgsmålene i forbindelse med en global krise i forsyning af ferskvand.

Dette må gøres sammen med Kina. Den idé, vi hidtil har haft om nationale regeringer i verden, må reformeres, for nu er Kina langt bedre kvalificeret end regeringerne i USA eller Europa til at håndtere spørgsmålene i denne krise.

Vi må derfor, med dette samarbejde for øje, skabe præsidentskabet under den Amerikanske Forfatnings betingelser for at håndtere truslen fra ferskvandskrisen, der i modsat fald ville føre til frygtelige ødelæggelser, både i USA og internationalt.

Løsningen eksisterer. Vi er kvalificeret til at opfylde den. Vores mission er at skabe et præsidentskab omkring denne løsning.

[1] Californiens guvernør Jerry Brown, hvis fantasi og problemløsningsforslag ikke rækker længere end til forslag om at 'spare på vandet', eksempelvis ved, at man begynder at tage brusebad sammen! (-red.)

Xi Jinpings hovedtale på Boao Forum: Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi sikre, at alle lande respekterer hinanden og behandler hinanden som ligeværdige. Lande kan have forskellig størrelse, styrke eller udviklingsniveau, men de er alle ligeværdige

medlemmer af det internationale samfund, med ligeværdige rettigheder med hensyn til at deltage i regionale og internationale anliggender. Vi bør i fællesskab drøfte spørgsmål, der angår os alle, og sammen søge en løsning. At være et stort land betyder at bære et større ansvar for regional, og global, fred og udvikling, i modsætning til at søge et større monopol over regionale og globale anliggender.

29. mrs. 2015 – Følgende er uddrag af den hovedtale, som den kinesiske præsident Xi Jinping holdt den 28. marts på den årlige konference, Boao Forum for Asien. Hele talen kan læses på

http://news.xinhuanet.com/english/2015-03/29/c_134106145.htm.

»Der er visse historiske anledninger, der er tilbøjelige til at minde folk om, hvad der skete i fortiden og få folk til at reflektere over dem. I år markerer 70-året for afslutningen af den Anti-fascistiske Verdenskrig, sejren for det kinesiske folks Modstandskrig mod japansk aggression, samt grundlæggelsen af De forende Nationer, FN. I år er også det 60. jubilæumsår for Bandung-konferencen, og i år vil fuldstændiggørelsen af ASEAN-fællesskabet finde sted. Som sådan er det et vigtigt år at mindes, så vel som også et afgørende tidspunkt til at reflektere over fortiden og se fremad mod fremtiden.

I løbet af de forgangne 70 år har verden som aldrig før gennemlevet dybtgående forandringer, som har ændret menneskehedens skæbne. Nu, hvor den globale kolonialismes og den kolde krigs dage for længst er forbi, er lande i stigende grad indbyrdes forbundet og afhængige. Fred, udvikling og win-win-samarbejde er blevet den herskende trend i vor tid.

Vi har kun den samme planet, og lande deler den samme verden. For at have det godt, kan Asien og verden ikke undvære hinanden. Konfronteret med de hastigt skiftende, internationale og regionale landskaber, må vi se hele billedet, følge vor tids trend og i fællesskab bygge en

regional orden, der er mere favorabel for Asien og verden. Vi bør, gennem bestræbelser hen imod et sådant fællesskab for Asien, fremme et fællesskab baseret på fælles interesser for hele menneskeheden. Jeg ønsker at benytte denne lejlighed til at dele med jer min tanker om denne vision.

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi sikre, at alle lande respekterer hinanden og behandler hinanden som ligeværdige. Lande kan have forskellig størrelse, styrke eller udviklingsniveau, men de er alle ligeværdige medlemmer af det internationale samfund, med ligeværdige rettigheder med hensyn til at deltage i regionale og internationale anliggender. Vi bør i fællesskab drøfte spørgsmål, der angår os alle, og sammen søge en løsning. At være et stort land betyder at bære et større ansvar for regional, og global, fred og udvikling, i modsætning til at søge et større monopol over regionale og globale anliggender.

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi søge win-win-samarbejde og fælles udvikling ... Den gamle nulsums-tankegang må vige for en ny fremgangsmåde med win-win samarbejde for alle. Andres interesser og fælles udvikling må fremmes, samtidig med, at man forfølger sine egne interesser, og fælles udvikling må fremmes samtidig med, at man søger sin egen udvikling. Visionen om win-win-samarbejde gælder ikke kun for det økonomiske område, men også for det politiske, sikkerhedsmæssige og kulturelle område, og mange andre områder. Det gælder ikke blot for lande inden for regionen, men også for samarbejde med lande uden for regionen ...

Vi vil energisk fremme et system med regionalt, finansielt samarbejde, udforske en platform for udveksling og samarbejde mellem asiatiske finansinstitutioner, og fremme en komplementerende og koordineret udvikling mellem Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og sådanne multilaterale finansielle institutioner som Asiatisk Udviklingsbank og Verdensbanken ...

Kina foreslår, at der udarbejdes planer med hensyn til at opbygge muligheden for forbindelser i Østasien og Asien som helhed for at fremme den fulde integration af infrastruktur, politik og institutioner og en fri bevægelighed af personalestaben ...

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi forfølge en fælles, omfattende, samarbejdende og bæredygtig sikkerhed. I verden af i dag betyder sikkerhed meget mere en tidligere, og dens implikationer går langt ud over en enkelt region eller tidsramme. Alle mulige faktorer kunne have indflydelse på et lands sikkerhed. I takt med, at alle lande deler en fælles bestemmelse og i stigende grad bliver gensidigt afhængige, kan intet land have garanti for sin egen sikkerhed uden de andre landes, eller den større verdens, sikkerhed. Den kolde krigs mentalitet bør virkelig kastes bort, og nye sikkerhedskoncepter næres i takt med, at vi udforsker en vej for Asien, der garanterer sikkerhed for alle, ved alle og af alle.

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi sikre en inkluderende [politik] og gensidig læring mellem civilisationerne. Historien har i det forgangne årtusind været vidne til, at antikke civilisationer er dukket frem og trivedes langs Den gule Flod og Yangtze-floden, floderne Indus, Ganges, Eufrat og Tigris, såvel som i Sydøstasien, og de har hver især føjet deres egen pragt til den menneskelige civilisations fremskridt. I dag har Asien stolt bevaret sin distinkte forskelligartethed og nærer stadig alle civilisationerne, de etniske grupper og religionerne i denne store, asiatiske familie.

Mencius, den store filosof i det gamle Kina, sagde, »Ting fødtes til at være forskellige«. Civilisationer er blot unikke, og ingen er den anden overlegen. Der må være mere udveksling og dialog mellem civilisationer og udviklingsmodeller, så hver af dem kan trække på den andens styrke, og alle kan trives og få fremgang gennem gensidig

læring og fælles udvikling. Lad os fremme udveksling mellem civilisationer for at bygge venskabsbroer for vore folk, fremme menneskelig udvikling og bevare fred i verden.

Kina foreslår, at der afholdes en konference for dialog mellem asiatiske civilisationer for at skabe en platform, på hvilken interaktion mellem de unge, folkegrupper, lokalsamfund og medierne kan fremmes, og for at danne et netværk af samarbejde mellem tænketanke, for således yderligere at bidrage til asiatiske folks rige, kulturelle liv og bidrage til et mere levende, regionalt samarbejde og en mere levende udvikling.

Den kinesiske økonomi er nu gået ind i en tilstand af ny normalitet. Den er i færd med at skifte gear, fra højhastigheds- til middel-til-højhastighedsvækst, fra en ekstensiv model, der lagde vægt på omfang og hastighed, til en mere intensiv model, der lægger vægt på kvalitet og effektivitet, og fra at være drevet af investering i produktionsfaktorer til at være drevet af innovation ... Det er rimeligt at sige, at den kinesiske økonomi er højst spændstig og har stort potentiale, hvilket giver os plads til at bruge en række politiske redskaber til at øve indflydelse. Når dette er sagt, vil Kina fortsat respondere til den nye trend og tage initiativer til at forme den nye norm til vores fordel ... Vi vil tage flere initiativer til at udløse folkets kreativitet og opfindsomhed, være mere effektive med hensyn til at bevare ligeværdighed og social retfærdighed, hæve folks levestandard og sikre, at Kinas økonomiske og sociale udvikling er både solid og stabil.

Det, Kina behøver mest, er et harmonisk og stabilt nationalt miljø og et fredeligt og roligt internationalt miljø. Uroligheder eller krig er i modstrid med det kinesiske folks fundamentale interesser. Den kinesiske nation elsker fred og har, fra gammel tid, højagtet sådanne filosofier som »harmonien er det mest værdifulde«, »fred og harmoni bør herske« og »alle mennesker under himmelen er brødre«. Kina har lidt under uroligheder og krig i mere end et århundrede i moderne tider,

og det kinesiske folk ville aldrig ønske at påføre andre lande eller folkeslag den samme tragedie ...

Nære naboer er bedre end fjerne slægtninge. Dette er en enkel sandhed, som det kinesiske folk lærte at kende i gamle tider. Det forklarer Kinas faste forpligtelse til at bygge venskab og partnerskab med sine naboer for at nære et venligt, sikkert og fremgangsrigt nabolag ...

I 2013 fremlagde jeg, under mit besøg i Kasakhstan og Indonesien, initiativet for opbygningen af et økonomisk Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej. Initiativet med »Bæltet og Vejen«, der imødekommer Kinas udviklingsmæssige behov og de udviklingsmæssige behov hos landene langs ruterne og i regionen som helhed, vil tjene de relevante parters fælles interesser og besvare vor tids krav om regionalt og globalt samarbejde.

Med promoveringen af dette initiativ vil Kina følge princippet om udstrakt konsultation, fælles bidrag og fælles gavn. Udviklingsprogrammerne vil blive åbne og inkluderende, ikke ekskluderende. Det vil blive et virkeligt kor, der omfatter alle lande langs ruterne, ikke en enegang kun for Kina. Udviklingen af Bæltet og Vejen skal ikke erstatte eksisterende mekanismer eller initiativer for regionalt samarbejde. Tværtimod, vi vil bygge på det eksisterende grundlag for at hjælpe lande til bringe deres udviklingsstrategier ind i gensidig overenskomst og skabe en komplementerende situation ... Både »Bæltet og Vejen« og AIIB er åbne initiativer. Vi indbyder alle lande langs ruten og i Asien, såvel som også alle vore venner og partnere i hele verden, til at tage aktivt del i disse bestræbelser.

Initiativet til »Bæltet og Vejen« skal ikke opfattes som retorik. Det repræsenterer virkeligt arbejde, der kan ses og føles at bringe virkelig gavn til landene i regionen. Takket være relevante parters samlede indsats, er visionen og handleplanen for initiativet blevet udviklet. Betydeligt

fremskridt er blevet gjort med etableringen af AIIB. Silkevejsfonden er blevet lanceret, og konstruktioner på flere af projekterne for infrastrukturforbindelser går fremad. Denne tidlige høst har virkelig peget fremad mod de brede udsigter, som initiativet med »Bæltet og Vejen« vil bringe.

Kære Venner,

Fredens sag og udviklingen af menneskedens sag er lige så ophøjet, som den er udfordrende. Farten, der ligger foran os, vil ikke blive sejladt i smult vande, og succes kommer måske ikke let. Uanset, hvor lang og vanskelig, rejsen måtte være, så vil de, der arbejder sammen og aldrig giver op, slutteligt sejre. Det er min overbevisning, at så længe, vi holder fast ved vore mål og gør en stor indsats, vil vi i fællesskab skabe et samfund baseret på vor fælles bestemmelse og indvarsle en ny fremtid for Asien.«

Nicolaus Cusanus' mission: BRICS og en ny, international orden for menneskeheden.

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche.

Lyder det ikke som sund fornuft? Giver det ikke mening, at alle disse lande slutter sig sammen, overvinder fattigdom, overvinder sygdom, har en fælles fremtid ... at forsvare vores menneskehed imod alle farer og definere den næste fase og epoke i menneskets evolution ...?

Download (PDF, Unknown)

Europa og USA bør arbejde på at bringe deres og Kinas fælles interesser på linje

4. april 2015 – Kina er på vej frem, og USA og EU bør arbejde på at bringe deres interesser på linje med Kina, inden Kina skal præsidere over G20 i 2016, skrev tidligere NATO-generalsekretær og EU-udenrigsminister Javier Solana i en klumme i Project Syndicate, der første gang blev publiceret på engelsk den 31. marts. Solana erkender, at Kina er blevet den ledende, globale financier af udviklingssektoren og er i færd med at oprette BRIKS' Nye Udviklingsbank, Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank og den Nye Silkevejsfond for at finansiere eurasiske infrastrukturprojekter, der strækker sig over 60 lande og omfatter to tredjedele af verdens befolkning. USA må overvinde sin strategiske mistillid til Kina; »hvis nye magter ikke gives adgang til de eksisterende, globale styrelsesstrukturer, vil de skabe deres egne strukturer.«

Foto: G20-topmødet i 2014 blev afholdt i Brisbane, Australien, og skal i 2015 afholdes i Tyrkiet. I 2016 skal G20-topmødet afholdes i Kina, har Australiens Tony Abbott meddelt.

Den iranske præsident Rouhani: atomrammeaftalen en win-win.

Der er en tredje vej til enten kamp eller underkastelse: samarbejde

3. april 2015 – I en tale til det iranske folk og det internationale samfund via simultantolk understregede den iranske præsident Hassan Rouhani i dag, at atomrammeaftalen vil være til gavn for både Iran og USA, når sanktionerne bliver ophævet, gennem handel og økonomisk samarbejde, og at aftalen åbner vejen for Irans genintegration i verdenssamfundet.

»Vores diskussion drejer sig ikke kun om atomkraft«, sagde han i sin tale. »Dette er det første skridt hen imod produktiv interaktion med verden. Der er nogle, der mener, at vi ikke har andre muligheder end enten at kæmpe imod verden, eller også underkaste os«, sagde han. »Men der er også en tredje vej. Vi må have samarbejde med verden«, sagde Rouhani.

Da aftalen blev annonceret, blev den spontant fejret i Iran, med noget af en konfetti-parade (uden konfettien) for udenrigsminister Javad Zarif, hvor folk dansede i gaderne. Aftalen blev også lovprist af præsterne under fredagsbønnen. Om aftalen bliver en succes eller ej, understregede iranske regeringsfolk, vil være afhængig af, om den honoreres fra begge sider. Den iranske præsident sagde, at de ville overholde deres løfter. »Alt, hvad vi har lovet under atomdrøftelserne ... vil vi være loyale overfor og stå ved vore løfter«, sagde Rouhani. Man håber, at USA vil gøre det samme.

Umiddelbart efter præsident Rouhanis tale blev *EIR's* William Jones interviewet af *Press TV* om de politiske overvejelser for at nå frem til en endelig aftale, og *EIR's* Marsha Freeman blev interviewet om betydningen af atomteknologi.

Foto: Iranere fejrer atomaftalen i Teherans gader

RUSSISK BRIKS-formandskab: Repræsentant for den russiske præsident: BRIKS er en »levende kendsgerning«, en »Alliance af reformatorer af internationale relationer«

Onsdag, 1. april, 2015 – I en tale i Moskva den 31. marts, aftenen før Ruslands overtagelse af BRIKS-formandskabet, talte Vadim Lukov, generalambassadør for det Russiske Udenrigsministerium og vicerepræsentant for den russiske præsident i BRIKS-spørgsmål, til pressen om de spørgsmål, som Rusland anser for prioriteter i det kommende år.

Han afviste meget hurtigt »vestlige kritikeres« argumenter, der siger, at fordi der har været økonomiske opbremsninger i nogle af BRIKS-landene, eller uenigheder blandt nogle af medlemmerne, har dette forårsaget, at gruppen har mistet sin tiltrækning. »Intet kunne være mindre sandt«, sagde han, fordi BRIKS »ikke forenes af høje, økonomiske vækstrater«, men

snarere er »en alliance af reformatorer af internationale relationer«.

Som en sådan alliance, sagde Lukov, har BRIKS specifikke, strategiske interesser: at føre en uafhængig politik i internationale anliggender og at bekræfte international lov som »den fundamentale norm for internationalt liv, i modsætning til magtens lov«. BRIKS-partneres strategiske mål, tilføjede han, er gradvist at transformere gruppen til at være en mekanisme for koordinering af handlinger »både mht. strategiske spørgsmål og aktuelle, internationale, politiske og økonomiske spørgsmål«, så BRIKS kan blive »et funktionelt element i det globale styrelsessystem«.

Rusland har til hensigt, forklarede Lukov, at fokusere sin opmærksomhed på BRIKS' rolle i konsolideringen af »strategisk stabilitet og afgørelse af regionale konflikter«, primært i Nordafrika og Mellemøsten, og BRIKS-udenrigsministrene vil afholde særlige konsultationer om dette spørgsmål i Moskva i april eller maj.

Lukov skitserede også en række mål og planlagte handlinger inden for finans- og valutasfæren, inklusive, som topprioritet, befuldmægtigelsen af den Nye Udviklingsbank og Valutareservefonden (CRA). Han understregede ligeledes, at, efter fire års »afventning«, er yderligere forsinkelse af en reformering af Den internationale Valutafond (IMF) uacceptabel.

BRIKS vil, sagde Lukov, udforme et udkast til sin Strategi for Økonomisk Partnerskab, der vil være en vejledning for alle BRIKS-landenes økonomiske handlinger og andre BRIKS-mekanismer. Rusland er også i færd med at udfærdige udkastet til et »vejkort« for investeringsprojekter, som vil blive yderligere videreudviklet i samarbejde med andre medlemmer i årets løb. Dette vil omfatte en liste af store samarbejdsinvesteringsprojekter, med afsæt i energisektoren. Rusland har blandt andet foreslået oprettelsen af en BRIKS-

reservebank for brændstof og en energisammenslutning.

Der kommer også et BRIKS-ministtermøde for at adressere en antinarkotika-strategi, eller det, som Lukov kaldte for »narkotruslen«, med det formål at etablere en arbejdsgruppe for den »permanente koordinering af handlinger inden for dette felt«. Relateret hertil understregede Lukov, at BRIKS vil lægge særlig vægt på ungdomsspørgsmål, som vil blive behandlet som en separat, selvstændig gruppe. Ud over Ungdomstopmødet, sagde han, »vil vi åbne BRIKS Netværksuniversitetet, afholde et globalt BRIKS-Universitetstopmøde og indlede en konkurrence for unge diplomater fra BRIKS-landene.

Lukovs tale findes på <http://en.brics2015.ru/>

Foto: Vadim Lukov

'Deutsche Welle' indser, Grækenland arbejder på sit alternativ med Silkevejen

31. mrs. 2015 – Den tyske, internationale broadcastingsorganisation *Deutsche Welle* har endelig indset, at Grækenland arbejder på et økonomisk alternativ med Silkevejen. I en kommentar til vicepremierminister Yannis Dragasakis' og udenrigsminister Nikos Kotzias' nylige besøg i Kina, skriver *DW's* kinakorrespondent Frank Sieren, der ikke kan lade være med at være kynisk, at mens »sloganet for besøget var 'året for maritimt samarbejde' mellem Grækenland

og Kina ... kort sagt: Det handlede om penge«.

Efter at skrive en gang nonsens om hårde forhandlinger mellem Kina og Grækenland, fortsætter Sieren, »Grækenlands adgang til Middelhavet er en vigtig del af det Nye Silkevejsprojekt, initieret af Xi Jinping ... da det frembyder et vigtigt omdrejningspunkt, der garanterer en kinesisk-europæisk forbindelse mellem land og vand.«

»Det drejer sig om mere end blot havnen: Det er et alternativ til Europas finansielle støtte – på bedre vilkår. For grækernes vedkommende er Kina nu mere med i spillet end nogen sinde før, og de spiller en større rolle i Europas fremtid end nogen sinde før. Heldigvis er Beijing interesseret i et stærkt Europa som en stærk modpart til USA.«

Foto: En græsk regeringsdelegation, ledet af vicepremierminister Yannis Dragasakis og udenrigsminister Nikos Kotzias, mødtes fredag med repræsentanter fra den kinesiske regering, ledet af en af Kinas vicepremierministre, Ma Kai.

Overblik over præsentation af Kinas Silkevejspolitik “Et Bælte, En Vej”

under Boao Forum for Asian conference

China Presents Action Plan for 'One Belt, One Road'

March 30 (EIRNS) – This year's Boao Forum for Asia (BFA) became

a central focus for China's mobilization around the "One Belt, One Road" project for Asia and the world. In his speech on March

28th, President Xi Jinping had traced the development of the Asia-Pacific region during the last 70 years from the end of the

Anti-Fascist War and the founding of the United Nations, to the

historic Bandung conference 60 years ago, where Chinese leader Zhou Enlai and India's Jawaharlal Nehru had laid out the Five Principles of Peaceful Coexistence, including non-interference in

the internal affairs of other nations. "This year we will witness

the completion of the ASEAN Community," Xi Said. With the development of the two new Silk Road projects, China hopes to create by 2020 an East Asian Economic Partnership.

Boao drew 48 nations this year with a much greater participation of world leaders, attracted by the vision of the New Silk Road. Most significantly, China used the opportunity to

present a broad and detailed program of how they envision the development of their "One Belt, One Road."

As they did so, the number of countries applying to be founding members of the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB) rose to 45, with Sweden and Egypt being among those announcing themselves today. Among major economies remaining outside, are {only} the United States, Canada, and Japan. One

investment group in China estimated that the AIIB's \$100 billion capital, "properly borrowed against" with bond issuances, could provide \$1.3 trillion in financing.

"This is the development we have been pushing for," Lyndon LaRouche noted today, "which Helga and I have been pursuing for a long time." He characterized it as "far, far greater than a Marshall Plan."

The "Action Plan" is a grandiose vision of trade and development which makes the stalemated PNAC imperial vision of the Trans-Pacific Partnership (TPP) pale in comparison. And the

principles of the "One Belt, One Road" laid out in Xi's speech

— where the underlying principle is the mutual respect shown to each country's core interests and choice of development paths —

contrast starkly with the imperial unipolar world that lies at the basis of the TPP notion.

Entitled "Visions and Actions on Jointly Building Belt and Road," the document, issued on March 28, detailed the various aspects of the envisioned process, involving economy, finance, culture and security. The "framework" of the project includes linking Asia, Europe and Africa by means of the Silk Road Economic Belt through China, Central Asia, Russia and Europe,

a link through Central Asia and West Asia to the Persian Gulf and

the Mediterranean, and a sea-land corridor linking China with Southeast Asia, South Asia and the Indian Ocean, and through the

South China Sea to the South Pacific. Further corridors will be

developed through China-Mongolia-Russia, China-Central Asia-West

Asia and China-Indochina Peninsula. There will also be a China-Pakistan Economic Corridor and a Bangladesh-China-India-Myanmar Economic Corridor. Economic priorities involve coordinating, enhancing and accelerating trade and transportation, eliminating obstacles on the borders with regard to customs and multimodal transport, promoting connectivity of energy infrastructure, enhancing cooperation in oil and gas, in hydropower and in nuclear energy, and collaboration among the nations in developing new industries, setting up science centers and cross-border economic and investment zones.

The "Road and Belt" will also be supported through a number of new financial institutions, the action plan continues: the AIIB, the BRICS Bank, the Silk Road Fund. A financial arm will be established in the Shanghai Cooperation Organization (SCO) and cooperation will be strengthened in the China-ASEAN Interbank Association and SCO Interbank Association. China will also allow companies and financial institutions with good credit ratings to issue renminbi bonds in China for their financing needs. They will also create a regional financial risk early-warning system, and create an exchange and cooperation mechanism for addressing cross-border risks and crisis.

The cultural exchanges are equally important with the promotion of student exchanges between the "Belt and Road" countries promoting tourism along the Belt and Road as well as sports exchanges; cooperation in the area of medicine and in the control of epidemics and other medical emergencies in the region

as well. Joint labs and research centers will be set up to promote innovation in science.

The report goes on to indicate the effects this will have in the continued “reform and opening up” policy in China, including

the development of the northwest region with Xian in the center

and the northeast region with a focal point in Harbin and corridors going north into Russia and Mongolia.

In addition there will be a development of a western corridor from the Yangtze Delta region along the Yangtze River to

Chongqing and to Chengdu, which has become a transportation hub

along the Central Asian Economic Belt. Such a Yangtze River Corridor would also include such inland cities as Changsha, Nanchang and Hefei, the site of the China Science and Technology

University and the Chinese fusion program. The action plan also

indicates accelerating cooperation between the upper and middle

reaches of the Yangtze and their counterparts along Russia’s Volga River. [wcj]

**Politisk orientering den 30.
marts 2015:
Danmark bliver medlem af**

AIIB, Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank! Video og lydfil

Med formand Tom Gillesberg

Video udlægges senere i dag, mandag.

**Optagelserne fra debatmødet
med Jens Jørgen Nielsen,
Ruslandsekspert,
og Tom Gillesberg den 27.
marts kl. 19:**

**På vej mod atomkrig med
Rusland?**

**Eller samarbejde med BRIKS-
landene?**

Lydfil:

Video 1. del (Tom Gillesbergs tale begynder 55 min. inde i

optagelsen.)

2. del:

Omdel gerne invitationen.

Farvet version:

Download (PDF, Unknown)

Sort/hvid version:

Download (PDF, Unknown)

Russisk Samfund i Danmark – www.russam.dk

Schiller Instituttet – www.schillerintitut.dk – 35 43 00 33,
53 57 00 51

*Russisk Samfund i Danmark og Schiller Instituttet inviterer
til debatmøde:*

**På vej mod atomkrig med Rusland?
Eller samarbejde med BRIKS-landene om
økonomisk udvikling?**

Fredag den 27. marts kl. 19:00

**Salen, Medborgerhuset på Biblioteket, Danasvej 30
B, Frederiksberg**

Talere:

Jens Jørgen Nielsen, journalist, ruslandsekspert,

underviser og forfatter. Tidligere journalist for Politiken i Rusland og forfatter til bogen "På egne præmisser, Putin og det nye Rusland".

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen i Danmark, og kandidat uden for partierne til Folketinget.

Gratis adgang

For 25 år siden var verden i en tilstand af eufori. Den kolde Krig var slut, og russerne ønskede at opbygge et fælles europæisk hus sammen med vesteuropæerne. I dag er vi måske tættere på en atomkrig end under Den kolde Krig. Hvordan og hvorfor er vi endt der? Og hvilken rolle har både NATO's og EU's udvidelse spillet i den udvikling? Jens Jørgen Nielsen kommer med sin vurdering af baggrunden for den eskalerende og farlige udvikling.

Drivkraften i den strategiske krise er spændingen mellem det voksende kollaps af det vestlige, transatlantiske finanssystem og fremvæksten af en ny global magtfaktor i form af BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), som er blevet omdrejningspunktet for etableringen af en ny retfærdig økonomisk verdensorden. Tom Gillesberg vil fremlægge et alternativ til konfrontation og krig. Danmark, Europa og USA bør samarbejde med BRIKS, der allerede er i færd med at etablere en Ny Udviklingsbank og en monetær fond.

Kina er med sin politik for Den nye Silkevej i gang med at bygge infrastrukturprojekter og etablere nye kreditinstitutioner, som Danmark og resten af verdens nationer er blevet inviteret til at deltage i, og som vil muliggøre økonomisk udvikling og samarbejde mellem alle verdens lande.

Kom til mødet og vær med i netop den diskussion, der vil afgøre vores fremtid.

Invitér venligst andre og videresend denne invitation til dine

kontakter.

EIR: Mens europæerne tilslutter sig AIIB: Kina spørger Washington: Hvad venter I på?

Det globale skift hen imod en ny, økonomisk verdensorden baseret på opbygning af fysisk økonomi, ikke finansbobler, gjorde slående fremskridt i sidste uge, da først Storbritannien og dernæst fem andre europæiske nationer anmodede om at blive grundlæggende medlemmer af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som Kina har taget initiativ til. I skrivende stund har 34 nationer anmodet om at blive en del af institutionen, som kineserne har erklæret vil blive kapitaliseret på et niveau, der ligger på 100 mia. dollar, og er helliget finansiering af store infrastrukturprojekter i Asien og andetsteds. Sidste frist for at søge optagelse som grundlæggende medlem er 31. marts. (Se brev til regering og Folketing)

Disse dramatiske skridt blev taget i sammenhæng med LaRouche-bevægelsens globale mobilisering omkring en appel, der opfordrer de transatlantiske lande til at gå med i BRIKS-AIIB-processen, og konfronteret med sabotage fra Obamaregeringen.

Download (PDF, Unknown)

Obama ydmyget: Vestlige nationer tilslutter sig AIIB – Et lille 'Pearl Harbor' for Obama

Paris, Nouvelle Solidarité, 25. mrs. 2015 – Le Figaro bragte en højst interessant leder, dateret 20. mrs., om implikationerne af, at fire store europæiske nationer tilslutter sig den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, på trods af USA's forsøg på at standse dem. Alt imens visse elementer i artiklen ikke er korrekte mht. de kinesiske hensigter, så rammer artiklen plet mht. det jordskælv, det repræsenterer over for Obamas politik.

»Aldrig er forræderiet så stort, som når det begås af ens venner. Med beslutningen om at tilslutte sig AIIB, kastede Storbritannien en sten i dammen, der lavede krusninger ... For præsident Obama, der gjorde Det asiatiske Stillehavsområde til omdrejningspunktet for sin politik, svarer dette til en krigserklæring. Set fra Det Hvide Hus er AIIB en Beijing-manøvre for at svække amerikansk indflydelse og forstærke sin egen, regionale overhøjhed. Den kendsgerning, at en historisk, amerikansk allieret, medlem af G7 og NATO-grundpille har besluttet at tilslutte sig denne rivaliserende klub, er et slag i ansigtet ... først og fremmest, fordi det understreger fremvæksten af yuan som en reserve- og vekselvaluta. Og også, fordi det forårsagede en implosion af den vestlige blok: Opmuntret af briternes frimodighed var Australien og Sydkorea, der oprindeligt var de første til at misbillige initiativet, de første til at erklære deres potentielle interesse, der i denne uge blev efterfulgt af

Italien, Tyskland og Frankrig! Endnu andre har stillet sig op i køen. Et lille Pearl Harbor for Washington.«

Den 24. marts blev den samme diskussion ført i bedste morgensendetid på BFM Radio, Frankrigs førende business-kanal, på en meget fremtrædende måde. BFM Radio rapporterede om spørgsmålene, og bemærkede så USA's modstand mod de allieredes tilslutning. »Og hvad så«, sagde hovedkommentatoren Stéphane Soumier. »Frankrig har, med sine svage, finansielle kapaciteter, ikke råd til at afvise sådanne muligheder.« Dækningen inkluderede et interview med en indisk ekspert, der sagde, at problemet med Verdensbanken og den Asiatiske Udviklingsbank (ADB) er, at de kun finansierer små og bæredygtige vækstprojekter. Vi har store infrastrukturprojekter og atomkraft, der skal udvikles, sagde han og tilføjede, at Indien er lykkelig over at have en bank, der kan betjene landets behov.

Den anden begivenhed, der skaber krusninger på vandet her i Frankrig, er de fremskredne forhandlinger mellem det franske oliekompani Total, det russiske Novatek og CNPC [China National Petroleum Corporation] om en 15 mia. dollar stor investering i Yamal LNG [Liquified Natural Gas]-projektet i Sibirien. Målet er at have investeringen på plads inden årets udgang.

Wall Street er urolig over projektet iflg. dækningen i *Wall Street Journal*, der bemærker, at Totals direktør Patrick Pouyanné tog jobbet efter at »Totals forrige chef, Christophe de Margerie, blev dræbt i et flystyrt i Rusland. Ligesom hr. de Margerie byder hr. Pouyanné investeringer inden for politisk risikable områder velkommen«, skriver *Wall Street Journal* ildevarslen, »for mange af hans konkurrenter har også satset stort på Rusland og befinder sig nu i en knibe.«

**RADIO SCHILLER den 23. marts
2015:**

**Danmark skal gå med i
Asiatisk Infrastruktur-
Investeringsbank**

Med formand Tom Gillesberg

**Kinas viceudenrigsminister
Zhang Yesui indbyder atter
USA til at være med i
Silkevejen**

23. marts 2015 – Kinas viceudenrigsminister Zhang Yesui har endnu engang inviteret USA til at være med i Silkevejen og AIIB, idet han således går i fodsporene på præsident Xi Jinping, der den 12. nov. 2014 gav en kraftfuld invitation til USA under den fælles pressekonference med præsident Obama under APEC-topmødet i Beijing, hvor han indtrængende opfordrede USA til at tilslutte sig udvikling i Det asiatiske Stillehavsområde.

Avisen *Global Times* rapporterer den 23. marts, at den

kinesiske viceudenrigsminister Zhang Yesui til Kina Forum for Udvikling i Beijing sagde, med en parafrase i *Global Times*, at »Kina og USA deler mange fælles interesser og samarbejdsmuligheder i Det asiatiske Stillehavsområde, der bør blive et prioriteret område for opbygning af en ny model for stormagtsrelationer mellem de to lande.«

Dette var et ekko af præsident Xis forslag under en fælles Xi-Obama pressekonference – under APEC-topmødet i november 2014 – om kinesisk-amerikansk kapitalintensivt samarbejde i Asien og i hele verden. Præsident Xi sagde: »Jeg introducerede Kinas initiativer om etablering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og Silkevejen for præsident Obama. En underudviklet infrastruktur er den væsentligste flaskehals, der hindrer den økonomiske udvikling i Asien ... Vi byder USA's og andre relevante landes aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og være fælles om velstand og fred i Det asiatiske Stillehavsområde.«

Nu, da Obama over hele verden får lussinger for at nægte at give USA lov til at gå med i AIIB, udstrækker Kina atter sin invitation. Desuden sagde viceudenrigsmin. Zhang: »Kinas 'Bælt-og-Vej'-initiativer vil fremme økonomisk samarbejde og vil ikke optræde som et geostrategisk redskab ... Initiativerne angriber ikke særlige lande eller internationale organisationer. Det økonomiske Silkevejsbælte og Det 21. århundredes Maritime Silkevej, som Kina foreslog i 2013, følger principperne for fælles rådslagning, opbygning og fællesskab. Det vil blive en åben og inkluderende platform for regionalt samarbejde, der fuldt tager højde for alle parters position, interesser og nytte.« »Den planlagte Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) vil finansiere opbygning af infrastruktur langs med bæltet og vejen«, bemærkede Zhang.

Foto: 2010: Kinas daværende nyudnævnte ambassadør til USA, Zhang Yesui, modtages i Det Hvide Hus af præsident Barack

Helga Zepp-LaRouche: Verdensordenen under opbrud: Kaos, eller nyt paradigme?

21. marts 2015 – Det er kun logisk, at i en verden, der i de sidste 25 år systematisk har været underkastet globaliseringen, også gennem rent overfladiske, forskellige processer spiller ekstremt tæt sammen og forstærker hinanden – og det så meget desto mere, som den transatlantiske verden har kurs mod et nyt kæmpekrak, og store dele af verden er styrtet ud i oprør gennem geopolitiske manøvrer.

Denne indre sammenhæng eksisterer f.eks. i øjeblikket mellem det verdensomspændende sejrstog, som virkeliggøres gennem Kinas nye økonomiske Silkevejsmodel og den hermed forbundne Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), og så det voksende momentum for genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingen. I USA fører det demokratiske præsidentkandidatemne, Martin O'Malley, an i denne kampagne.

Her kort før udgangen af marts måned – som er deadline for staters anmodning om optagelse som stiftende medlem af den kinesisk-initierede Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB – er antallet af stater i Asien allerede steget til 27, og ud over disse asiatiske stater kommer, efter Storbritannien, nu også Tyskland, Frankrig, Italien, Luxembourg, Schweiz, Ny Zealand og Australien til, og Sydkorea og selv Japan kunne også komme med. Det attraktive ved AIIB

ligger i, at banken, i modsætning til den transatlantiske banksektor, som, på trods af ECB's pengestrøm, knap nok udsteder kredit til middelstanden, udelukkende finansierer realøkonomiske projekter og indbefatter alle lande, der samarbejder inden for det ekspanderende område for det kinesiske perspektiv om »Et bælte, En vej«.

Ved hjælp af brutalt pres havde Obamaregeringen forgæves forsøgt at afholde andre stater fra at deltage i AIIB, og de får nu massiv kritik fra alle sider over, at det var en fejltagelse af format at gøre spørgsmålet om en bank, hvis formål er den regionale finansiering af infrastruktur, til en konkurrencekonfrontation mellem USA og Kina, og så dernæst så åbenlyst tabe denne kamp. Årsagen til denne fejlvurdering, at man mener at kunne standse noget, der allerede skrider fremad, hvad enten man støtter det eller ej – således formuleredes det af Paul Haenle, direktør for Carnegie-Tsinghua-Centret i Beijing – ligger naturligvis i den amerikanske fordring på at ville være den eneste, tilbageværende supermagt i verden. De neokonservatives præmisser om doktrinen om »New American Century«, der går ud på, at man ikke må tillade, at nogen stat eller gruppe af stater nogensinde vil overhale USA i politik eller økonomisk magt, var under tre Bush-regeringer, og i de seneste mere end seks år også under Obamaregeringen, hovedlinjen. Da Kina efter Lehman Brothers-krisen i 2008 krævede at få mere indflydelse i IMF og Verdensbanken, blev dette afvist gennem en afstemning i den amerikanske Kongres. Som konsekvens af denne afvisning tænkte Kina sig om og kom frem til, at de, med deres tre billioner i valutareserve, rådede over tilstrækkelig likviditet til ganske enkelt selv at kunne indlede oprettelsen af en ny finansinstitution, der dækker de fremvoksende landes og udviklingslandenes behov for kredit til finansiering af infrastruktur og realøkonomiske projekter. Og eftersom samarbejdet med AIIB, såvel som også den fælles opbygning af den Nye Silkevej, skal give alle deltagere ligeværdige fordele, altså en »win-win«-strategi, som præsident Xi Jinping hele tiden understreger, viser dette

perspektiv sig at være den overlegne model.

Det samme er tilfældet med meddelelsen om det demokratiske præsidentkandidateme Martin O'Malley, der som den eneste demokrat allerede klart har tilkendegivet, at han har til hensigt at deltage i primærvalgene til næste år. Med sine klare krigserklæringer mod Wall Streets kriminelle politik fører han i øjeblikket valgkamp i staten Iowa og lagde i et interview med avisen *Des Moines Register* ikke fingrene imellem: De officielle statistikker over det angivelige opsving i den amerikanske økonomi tilslørede blot den kendsgerning, at millioner af familier stadig må lide under følgerne af Wall Streets hensynsløse politik, der førte til krakket i 2008, og som iflg. en undersøgelse har kostet hver amerikansk husstand 120.000 dollar. Hvis Glass/Steagall-loven, der i 70 år beskyttede Amerika mod en større finanskrise, ikke var blevet ophævet i 1999, ville det aldrig være kommet til dette krak. Derfor er, iflg. O'Malley, genindførelsen af Glass/Steagall den alvorligste strukturreform, som i dag er en nødvendighed.

I dag skulle USA's fem største banker kontrollere 15 billioner dollar. Disse banker, der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå ned, er i virkeligheden for store til at have succes, og de må, som en presserende nødvendighed, opdeles i kommercielle banker og investeringsbanker. En fundamental ændring i Wall Street-kulturen var nødvendig, der må atter indføres ansvarlighed, kriminelle banker må retsforfølges, fjernes fra deres position og forhindres i at betale deres bøder med aktieindehavernes penge eller trække dem fra i skat. I tilfælde af en gentagelse skal bankernes licens inddrages.

Det var på højeste tid, sagde O'Malley, at nationale interesser gik forud for Wall Street.

O'Malley får i hemmelighed eller åbenlyst støtte fra mange tidligere Hillary Clinton-tilhængere, som er skuffede over

hendes mange udsalg over for Obama. O'Malley er netop den kat i den amerikanske valgkamp, der kan sætte musene en skræk i livet.

AIIB har principielt den samme betydning for kampen for atter at gøre banksektoren til realøkonomiens tjener, som O'Malleys kamp imod Wall Streets kasinoøkonomi har for atter at sætte menneskers almene vel i centrum for økonomien. I Europa udkæmpes den samme krig mellem den nye, græske regering og Trojkaen. Italiens tidligere økonomiminister og nuværende senator, Giulio Tremonti, karakteriserede den aktuelle situation i en tale til det italienske Senats plenarforsamling: ikke engang Margaret Thatcher ville have vovet at gennemtvinge det nuværende EU's reformer; problemet var ikke, at Grækenland var kommet ind i Europa, men at Europa var kommet ind i Grækenland. Han sammenlignede EU med den romerske Kejser Elagabal, der anses for at være en af de mest degenererede i den lange række af degenererede romerske kejsere. Hvorfor ECB, Dijsselbloem og Schäuble, på trods af, at deres politik, der har styrtet den græske befolkning ud i elendighed og iflg. FN er en overtrædelse af menneskerettighederne, er en åbenlys fiasko, alligevel holder fast på deres hårde linje, gør de såkaldte økonomiske vismænds chef Christoph Schmidts mening klart: De politiske virkninger ville være endnu farligere end de økonomiske følger af en græxit, hvis Grækenland fik lov til ensidigt at opsige de traktatmæssige betingelser for redningspakkerne. I så fald kunne politiske strømninger i Europa, der lovede angiveligt lette løsninger på krisen, få et opsving og mere tilslutning, sagde Schmidt i *Neuen Osnabrücker Zeitung*.

Det er karakteristisk for bureaukrater, at de ikke føler sig ansvarlige for konsekvenserne af deres underskrift. At ikke blot Grækenland, men hele Sydeuropa er i oprør imod Trojkaens system, der som følge af en gigantisk svindel til gavn for bankerne forkorter menneskers liv og styrter mennesker ud i fortvivlelse, betyder intet for denne verdens mennesker af

typen Schäuble, Draghis, Dijsselbloem og C. Schmidt. Heller ikke den bekymrende situation i Tyskland, som blev belyst i en udsendelse i *Deutschlandfunk* den 18. marts med overskriften, »Ubehaget over for politik og medier«, bekymrer dem.

I øjeblikket er tre græske ministre i Kina for at forberede premierminister Tsipras' besøg i maj, og yderligere to andre er i Moskva for at forberede Tsipras' rejse dertil i april. Hvis EU holder fast ved sin konfrontationspolitik, er det kun et spørgsmål om meget kort tid, før Grækenland tilslutter sig BRIKS.

Hvad enten det er vanskeligt at fatte for de mennesker, der er ofre for massemediernes sorte propaganda eller ej: BRIKS-staterne er i færd med at sætte en helt anden standard for samarbejde mellem suveræne nationer, hvor målet er gensidig fordel til gavn for hele menneskehedens almene vel, og derfor er det den mere attraktive model af de to, som flere og flere nationer vil tilslutte sig.

Vi er, som menneskehed betragtet, kommet til et punkt i vores arts evolution, hvor vi kun vil overleve, hvis vi gør det, der adskiller os fra alle andre levende væsener, til vores almene identitet: nemlig, at vi til stadighed kan opnå nye erkendelser om den fysiske skabelsesorden og ved hjælp af disse kan videreudvikle denne orden. Vi er den eneste art, der kan gøre sig forestillinger om en fremtid for menneskeheden og en bedre, skønnere orden for nationernes sameksistens på denne planet, der i tiltagende grad modsvarer den kosmiske orden.

I denne ånd, og i overensstemmelse med den konfucianske filosofi, har den kinesiske regering nu gentaget sin invitation til USA om at være med i AIIB og opbygningen af Den nye Silkevej. Og listen af underskrivere af en resolution/appel, som Schiller Instituttet cirkulerer over hele verden med denne opfordring (se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2702>), vokser og vokser.

Hjælp også du os med at føre menneskeheden ind i en ny, bedre epoke!

Billede: Power point, som blev brugt til at oplyse danske politikere om dannelsen af BRIKS og AIIB og nødvendigheden af, at Danmark går med i dette samarbejde, ved Schiller Instituttets foretræde for Folketingets udenrigsudvalg den 2. dec., 2014.

Dansk oversættelse af E.I.R. Strategic Alert den 11. marts 2015 opdateringer på alle fronter

*Følgende er en dansk oversættelse af **E.I.R. STRATEGIC ALERT** fra den 11. marts 2015.*

E.I.R. Strategic Alert er udgivet hver uge af EIR's europæiske hovedkontor i Wiesbaden, Tyskland på engelsk, tysk, fransk, og italiensk. Ring venligst til EIR's kontor i København for information om abonnementspriser på +45 35 43 60 40.

NATO eskalerer provokationerne rettet direkte mod Rusland

Medens våbenhvilen i Ukraine stort set ser ud til at holde, bestræber Obama Administrationen, fulgt af et antal

"allierede" regeringer, sig straks på med endnu en "sag", mordet på oppositionspolitikeren Boris Nemtsov, at ramme Rusland og Præsident Putin, som for at bekræfte at orkestreringen af krisen i Ukraine bare var et muligt middel at benytte.

Samtidig eskalerer den militære aktivitet. Den 4. marts sejlede fire NATO-skibe ind i Sortehavet for at gennemføre anti-lufts- og anti-ubådskrigsøvelser. Rusland holder øvelser i samme region, idet de tester kampfly tilhørende Sortehavsflåden for deres evner til at udføre forsvarsoperationer.

Desuden meddelte det russiske forsvarsministerium den 4. marts, at der også ville blive afholdt luftforsvarsøvelser i det "Sydlige Militære Distrikt", som grænser op til både Ukraine og Sortehavet, der ville omfatte 2000 tropper.

Medens sådanne militære øvelser ikke er usædvanlige, udgør det forhold, at Nato's og de russiske tropper er så tæt på hinanden dog en alvorlig fare for en direkte konfrontation. Især på et tidspunkt, hvor Obama-regeringen og Nato-ledelsen dramatisk optrapper deres retoriske krig mod Præsident Putin.

Den retorik kom til fuld udfoldelse på Capitol Hill (den amerikanske kongres) i sidste uge, med erklæringer fra udenrigsministerens sekretær, Victoria Nuland, Georgiens tidligere præsident Mikheil Saakashvili (nu rådgiver til Ukraines præsident Poroshenko) samt anti-Putin fanatiker Garry Kasparov. Nuland pressede på for flere sanktioner mod Rusland, og især flere våben til Ukraine.

Hun fik begrænset modstand, bortset fra Repræsentant Dana Rohrabacher, en demokrat fra Californien, som beskyldte hende for at ville sabotere Minsk-aftalerne. Det amerikanske diplomatis opgave er at opnå fred i Ukraine, sagde han, "ikke at modarbejde og ydmyge Rusland igen og igen". Nulands fremtræden for Kongres-komiteen skete samtidig med en aktion

på Capitol Hill af aktivister fra den ukrainske Congress Committee of America, en Bandarist-frontgruppe, som pressede på for at starte krig mod Rusland.

Allerede før de farlige krumspring på Capitol Hill og på Sortehavet havde højtstående russiske embedsmænd gentaget advarsler om, at Rusland har udbygget kapaciteten til at besvare enhver militær provokation strategisk. Den 1. marts gav generalmajor Andrei Burbin, chef for den Centrale Kommandopost for Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMF), en usædvanlig briefing, der understregede, at Rusland er klar til at anvende deres strategiske atomvåben, hvis landet bliver angrebet. Medens USA moderniserer deres atomvåben i Europa under den vildfarelse, at de ville være i stand til at gennemføre en "begrænset" atomkrig mod Rusland og eventuelt Kina (Prompt Global Strike), er Ruslands svar at understrege meget klart, at Rusland vil gengælde ved at bruge den fulde kraft fra deres interkontinentale ballistiske missiler, SMF.

LaRouche udfordrer Obamas falske anklager mod Putin.

Lyndon LaRouche fordømte den falske anklage mod Putin for mordet på politikerens Boris Nemtsov nær Kreml om natten den 27. februar. Ikke uventet hoppede de fleste vestlige medier straks på chancen til at anklage Kreml for at fjerne oppositionen.

Præsident Obama tilsluttede sig anklagen mod den russiske præsident i et Reuter-interview den 2. marts, og alene det bør medføre hans afgang fra posten, sagde LaRouche. Og i og med at Obama indrømmede at han ikke vidste, hvem der havde beordret drabet, tilføjede han, at Nemtsovs mord var en "indikation på et klima, i det mindste internt i Rusland, hvor det civile samfund, uafhængige journalister, folk der prøvede at kommunikere på Internet, følte sig truet, var indskrænket". Den amerikanske præsident fortsatte med at påstå, at den russiske stat kontrollerer alle medier i landet.

(Idet man nok skal undlade billige sammenligninger, er det dog værd at bemærke, at disse betragtninger kommer fra en leder af et land, hvis egne borgere er underlagt betydelig mega-overvågning, og endog tortur og drab med droner, hvor grundlæggende civile rettigheder undertrykkes betydeligt under Patriot Act, siden angrebet den 11. september, og hvor journalister såvel som wistleblowers er blevet mere chikaneret af den amerikanske regering under Barack Obama end på noget andet tidspunkt i nyere tid).

"Det betyder, at Obama må gå af," sagde LaRouche. Verden står nu overfor en trussel om en global atomkrig, og det er total uansvarligt af præsidenten for De Forenede Stater at tillade udbredelsen af en rapport af denne karakter og at nægte at kommunikere civiliseret med en anden statsleder.

Efter Hollande bryder Renzi også med "Isoler Putin"-fronten

Den 4. marts blev Italiens Premiere Minister Matteo Renzi den anden leder fra et Nato-land til at besøge Moskva siden udbruddet af krisen i Ukraine, efter den franske præsident Francois Hollande.

Tre emner dominerede Renzis samtaler med Vladimir Putin: Ukraine-spørgsmålet, Libyen-krisen og bilaterale økonomiske forhold.

Før mødet havde Renzi mødt 130 italienske forretningsfolk i den italienske ambassade, der havde tegnet et dramatisk billede af de økonomiske skader, som sanktioneerne havde forvoldt.

Om Ukraine gentog Renzi sit forslag om at anvende Sydtyrol-modellen, til at løse problemet. Sydtyrol (Alto Adige) er en italiensk region med en "speciel status", som tillader brede regnskabsmæssige privilegier og et tosproget styre.

Det Libyske forhold er særlig presserende for Italien. Libyen hærges af en borgerkrig, som kunne føre til en udbredelse af

ISIS dertil. Hvis Libyen lander i totalt kaos, kunne Italien miste en vigtig olieleverandør og blive oversvømmet af tusinder, hvis ikke millioner af flygtninge. Dertil kommer truslen om terrorisme. På det seneste har Italien nærmet sig Egypten, der får hjælp fra Rusland, som nu støtter den internationalt accepterede regering i Tobruk politisk og militært imod den fraktion i Tripoli, der domineres af det Muslimske Broderskab.

Hvis de aktuelle forhandlinger om at forene regeringerne i Tobruk og Tripoli, som ledes af FN's specielle udsendinge, Bernardino Leon, mislykkes, vil Renzi-regeringen være parat til at gå videre med en plan B ved FN's sikkerhedsråd. Plan B inkluderer opbakning til den militære løsning, som ledes af Egypten, med støtte og leverancer og en "koalition af villige" til at opbygge en flådebaseret blokade. Renzi har inviteret Rusland til at deltage i en sådan blokade.

Vil Grækenland afsløre Draghis bluf.

Som forventet bekendtgjorde Den Europæiske Centralbanks ledende bestyrelse den 5. marts udstedelsen af En billion Euro som "Kvantitative Lettelser", i et program som kaldes Public Sector Purchase Program ("PSPP"), i endnu et desperat forsøg på at redde finanssystemet med en flodbølge af likviditet.

Desværre, med mere end 2 billioner Euro- lån på bankernes bøger, som intet producerer, vil denne indsprøjtning ikke stoppe marchen mod katastrofen.

Samtidig meddelte ECB præsident Mario Draghi, at hans bank vil fortsætte med at straffe ikke bare Grækenland, men også Cypern. Han sagde, at ECB ikke vil genoprette muligheden for at grækerne kan anvende deres obligationer som sikkerhed, med den begrundelse at grækerne ikke har en aftale med Eurogroup. Cypern var udelukket, fordi de ikke fik etableret den lov om tvangsauktion, som deres kreditorer forlangte, hvilket ville have tvunget husejerne på gaden.

Om klagen mod Grækenland erklærer visestatsminister Yiannis Dragasakis, at det er løgn, idet han henviser til aftalen af 20. februar, som forlængede Grækenlands beføjelser med grundplanen for finansfacilitetsmekanismen. Den aftale blev oven i købet bekræftet med stort flertal i den tyske Bundestag.

ECB 's påstand er endnu et bluffnummer, med dets krav om at den græske regering komplet

underkaster sig det europæiske finansielle oligarki eller forlader Eurozonen. Medens Grækenland uden tvivl ville klare sig bedre i sidste tilfælde, ville deres afgang signalere forspillet til euroens kollaps, som Cypern, Portugal, Spanien, Italien og Irland snarest ville følge.

Athen har en plan B

Bare få timer før ECB's vedtagelse sagde Grækenlands finansminister Yanis Varoufakis ved en sammenkomst organiseret af Græsk-Fransk Handels- og Industriekammer, at der er en plan B, hvis landet ikke kan få finansiering. Selvom han ikke gav nogen detaljer, står "B" i plan B i virkeligheden for BRICS. I virkeligheden, bare en dag senere, blev det meddelt, at visestatsminister Dragasakis og udenrigsminister Nikos Kotzias snart vil besøge Kina for at forberede et officielt besøg af statsminister Alexis Tsipras i maj. Ligeledes i maj vil Tsipras aflægge sit første officielle besøg i Rusland for at møde Vladimir Putin.

Den 2. marts, i et interview med Sputnik News, gentog Udenrigsminister Kotzias, at Grækenland kunne agere som brobygger mellem Europa og Rusland. Om Grækenland og Rusland sagde han: "Der har aldrig været krig imellem os; der har aldrig været modsatrettede kræfter, vi har aldrig haft nogen negative modsætninger, som der eksisterer mellem EU's medlemsstater. Det betyder, at vi er det land, der kunne spille rollen som brobygger". Kotzias talte også imod

sanktioner, idet han sagde, at Rusland burde integreres i den europæiske sikkerhedsarkitektur.

Om de andre lande i BRICS noterede Kotzias, at Grækenland er "specielt forbundet med lande som Indien (i oldtiden), Kina (da vi var to store civilisationer og kulturer – Kina i Asien og Grækenland i Europa gennem tre-fire tusinde år) og Rusland, med hvem vi altid har haft dybe historiske, kulturelle og religiøse bånd".

Syrizas parlamentsmedlem Kostas Lapavitsas går helt ind for at forlade Eurozonen. Han skrev i The Guardian, at han opfordrer til en total afmontering af Eurozonen for at redde både Grækenland og Europa.

"Eurozonen kan ikke reformeres, og den kan ikke blive en "venlig" monetær union, som støtter arbejdende mennesker. Grækenland må lægge en hel række muligheder på bordet, og man må være forberedt på at tage helt ekstraordinære likviditetstiltag for at være sikker på at kunne løse alle eventualiteter, hvis befolkningen var klar. EU har i realiteten allerede påtvunget landet en katastrofe..."

Labavitas, en økonom, håber, at Syriza "endelig vil medvirke til at redde Europa til afskaffelse af den absurde fællesmønten er blevet". Så ville strammingspolitikken kunne ophæves " på hele kontinentet".

"Bail-In" i Østrig viser ECB-politikens tåbelighed

Med ECB's introduktion af "kvantitative lettelser" på 1 billion Euro, og med gennemførelsen af den første "bail-in" i sagen om den østrigske "dårlige bank" HETA har vi påbegyndt en ny fase i EU-politikken. Begge tiltag, beregnet til at redde systemet, har en destruktiv karakter. Hvis ECB-politikken gennemføres, vil den ødelægge værdien af penge, medens "bail-in"-metoden er et dobbeltægget sværd, som mange analytikere, der er bekymrede for tilbageslag på obligationsmarkedet, har

advaret om.

Ironisk er det, at de samme værdier som ECB støtter, som f. eks. "Asset Backed Securities" og "Covered Bonds", kommer i fare på grund af "bail-in"-mekanismen.

Den 1. marts blev likvidationen og misligholdelsen af den 9 milliarder euro store gæld bekendtgjort. Eftersom disse giftige værdier i denne dårlige bank – resterne af sidste års Hypo Alpe Altria Banks konkurs – var garanteret af regeringen og Kärnten-provinsen, mistede regeringen i virkeligheden de 9 milliarder euro, fordi de nægtede at forlænge garantien for yderligere tab. Regeringen brugte den nye Eurozone "bail-in" lov til at påføre tab for bankkunders indestående. det er første gang det er sket (ikke engang på Cypern).

Den østrigske beslutning har fremkaldt ildevarslende ligheder med kollapsen af Creditanstalt i 1931, som startede den store depression. Denne nye konkurs vil helt sikkert få international opmærksomhed. Den bayerske delstats regering har meddelt, at den vil udfordre beslutningen om denne "bail-in", fordi den står til at miste 800 millioner euro.

Hypo Alpe Adria var ikke en indskyderbank, og derfor blev ingen indskydere ramt af denne "bail-in". Alligevel kan tabet skabe panik på obligationsmarkedet, hvis der spredes en opfattelse om at obligationsinvesteringer ikke længere er sikre i Eurozonen. EU's "bail-in"-regulering er som et vandfald, der starter med aktier og usikrede obligationer, men kan også involvere sikrede værdier, som f.eks. dækkede obligationer, hvis "bail-in-massen ikke er tilstrækkelig. Det er lige netop det der diskuteres i forbindelse med den dårlige Heta bank.

Den eneste løsning vil være en europæisk gældskonference, der også skal omfatte en bankopdeling, som foreslået af EIR.

Elizabeth Warren: Frihandelsaftalerne er en stor gave til de multinationale.

Den amerikanske demokratiske senator Elizabeth Warren er i stigende grad talsmand for det voksende antal amerikanere, som ønsker en Glass/Steagall-bankopdeling, og som ønsker at straffe Wall Streets forbrydelser. Den 25. februar kom hun ud med en fordømmelse af et andet projekt, som Obama-administrationen energisk skubber på, Trans-Pacific Partnership (TPP).

Det er en søster-aftale til Trans-Atlantic Trade and Investment Partnership (TTIP), omfattende EU og USA, og som energisk bekæmpes i Europa.

Det primære mål med Senator Elizabeth Warrens leder-kommentar i Washington Post – bortset fra de hemmelighedsfulde forhold forhandlingerne føres under – er tilliden til den overnationale

juridiske kommission kendt som "Investor-State Dispute Settlement," eller ISDS. Det er et fælles forhold i begge traktater og et af de mest kontroversielle i EU.

Warren skrev, at ikke alene ville ISDS "ødelægge spillebanen" i de multinationales favør, men endnu værre, underminere national suverænitæt. I det tilfælde at et multinationalt selskab er utilfreds med den eksisterende lovgivning i det land hvor de opererer – det kunne være om bankseparation, lov om minimumsløn, forbud mod kemiske gifte – vil selskabet kunne tage uoverensstemmelsen, ikke til det relevante lands retssale, men til en international voldgiftsavgørelse, hvis afgørelse ikke kan appelleres, og hvis afgørelse træffes af erhvervsadvokater.

Som Senator Bernie Sanders har påpeget, skrives disse frihandelsaftaler i virkeligheden af "lederne af de multinationale selskaber, som står til at profitere enorme summer" på aftalerne, medens de amerikanske lovgivere, som repræsenterer det amerikanske folk, bliver holdt udenfor.

I EU har nogle europæiske parlamentarikere, efter svære

bestræbelser, opnået begrænset adgang til dokumenterne, imod at de måtte sværge på aldrig at videregive et ord af hvad de har læst.

Som svar på Warrens kronik svarede Det hvide Hus straks, at "ISDS vil ikke og kommer ikke til at kræve ændringer i noget lands love eller regulativer". Men senatorens påstand var ikke, at der blev pålagt ændringer af nogen love, men at en stor bank eller et stort multinationalt selskab ville kunne påstå, at disse love uretfærdigt havde skadet deres interesser, og at de hindrer frihandel, og som følge af det ville de blive belønnet med "millioner – og måske endda milliarder af dollars som erstatning", hvilket skatteyderne kommer til at betale.

Senator Warren nævnte nogle få sager som var kommet under ISDS' behandling. Et fransk firma havde stævnet et egyptisk firma for at have hævet minimumslønnen, et svensk firma havde stævnet Tyskland for at ville udfase atomkraft, et hollandsk firma havde sagsøgt den tjekkiske stat for at undlade "bail-out" af en bank som var delvis eget af firmaet. Philip Morris forsøger lige nu at bruge ISDS til at forhindre Uruguay i at indføre nye regler, med det formål at reducere rygning.

Det kan evt. ende med at ISDS bliver taget ud af TTIP, men et andet meget kontroversielt aspekt af det er forslaget om at harmonisere regulativerne for forskellige produkter, hvilket i virkeligheden ville kunne forhindre noget europæiske land i at indføre standarder, som var uacceptable for en anden enhed (jfr. følgende artikel).

TTPI: En perfid "variabel aftale"

Det råd, sammensat af repræsentanter fra EU og USA, som skal regulere aftalen, skal beslutte hvilke fremtidige lovændringer, fra begge sider, der er i overensstemmelse med traktaten. Det gør den til en "variabel aftale", som Giorgio Garbasso fra Delors Foundation har afsløret:

”TTIP vil højst sandsynligt involvere en institutionel udvikling med skabelse af et transatlantisk laboratorium. Sådanne transnationale enheder er hvor og hvornår man sammen kan udarbejde og diskutere om reguleringen løser det samme problem, og om de besluttede forholdsregler er i overensstemmelse med reglerne.

Men der er en risiko. Den transnationale platform af reguleringsenheder tillader ikke længere kun at vælge de løsninger eller politikker, som deres befolkninger foretrækker, men også i overensstemmelse med de amerikanske modparters ønsker (og visa versa). Denne risiko for usikkerhed i reglerne rejser straks spørgsmålet om demokratisk legitimitet og respekt for vore politiske valg.

Derfor er det vigtigt at være opmærksom på denne risiko ved et teknokratisk system af transnationalt samarbejde. TTIP er en ”variabel aftale” og ender ikke med en underskrift. Når de

første parametre er fastlagt, begynder den at leve sit eget liv.... Det er en nøgle, der vil åbne flere døre end vi er i stand til at forudse”.

Medens den ukrainske økonomi kollapser – planlægger oligarkerne deres ”genrejsning”

Den 2. marts blev der i Wien præsenteret et ”Nyt Agentur til Modernisering af Ukraine” (AMU) for offentligheden, med det formål at rekonstruere Ukraines finans- og økonomiske politik indenfor de næste 200 dage. Initiativet lyder rigtig godt i betragtning af Ukraines forfaldne økonomi, indtil man forstår, at den 500 millioner euro store finansiering bliver leveret af tre berygtede ukrainske oligarker: Dmitri Firtash, Rinat Akhmetov og Viktor Pinchuk. De er blandt de oligarker der har profiteret mest på de økonomiske og sociale ulykker gennem de seneste 20 år.

AMU, som skal ledes af Østrigs tidligere finansminister, kommer til at nyde samarbejde med prominente vesteuropæere:

tre tidligere EU-kommissærer: Peter Mandelsohn, Guenter Verheugen og Stefan Füle, tidligere tysk finansminister Peer Steinbrueck, tidligere tysk forsvarsminister Rupert Scholz, tidligere fransk udenrigsminister Bernard Kouchner, tidligere leder af fransk industri Laurence Parisot og tidligere polsk statsminister Włodzimierz Cimoszewicz.

Den kendsgerning at en af grundlæggerne er den franske "intellektuelle" Bernard Henri-Lévy, en ledende kupmagere på Maidan for et år siden, er nok til at diskreditere dette initiativ.

Meget interessant at det blev bekendtgjort bare to dage før Victoria Nuland, USA's vice udenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, fremlagde de angiveligt lyse udsigter der er for Ukrainskøkonomi i Komiteen for Udenrigsaffærer.

Nuland, som dirigerede kuppet i Ukraine, hævdede, at det nye parlament har vedtaget "vigtige, men besværlige, reformer" for at stabilisere økonomien og derfor fortjener mere hjælp fra IMF og andre internationale donorer.

Men realiteten i Ukraine er anderledes. Økonomien kolliderer med stigende hastighed, med inflation som forventes at blive mere end 25 %, og så knappe forsyninger af grundlæggende behov, at regeringen fra 25. februar har indført rationering i forretningerne på madolie, mel og sukker. Man må ikke købe mere end 2 flasker solsikkeolie og 2 pakker boghvede per kunde, og afhængig af forretningen, fra 2 til 5 kilo mel og sukker.

Endvidere kommer de nye lån fra IMF med strenge betingelser: med nedskæringer i sociale ydelser og stigning i forbrugernes energipriser, som steg næsten 300 % i februar. Den nationale mønt, Hryvnia, er faldet i værdi, hvilket får folk til at hamstre fødevarer og købe elektronik som en modforanstaltning.

Ukrainerne vil sikkert snart bede Victoria Nuland, som blev filmet sidste år, da hun gik rundt på Maidan og uddelte

småkager, om nu at bringe noget med mere substans til at dæmpe sulten.

"Et bælte, En rute"

er vigtigst på kinesernes dagsorden, siger udenrigsministeren

Ved en diskussion med journalister den 8. marts blev den kinesiske udenrigsminister Wang Yi meget konkret spurgt om, hvad det vigtigste fokus for den kinesiske udenrigspolitik i 2015 ville være. "Der vil være et fokus og to hovedtemaer", svarede han. Det primære fokus vil være en meget omfattende udvikling af "Et Bælte, En Rute"-politikken for at "fremme infrastruktur og samspil" langs det Økonomiske Bælte og Silkevejen og dermed tjene til "at genoplive det eurasiske kontinent som helhed".

De to temaer, forklarede Wang, vil blive "fred og udvikling". I den forbindelse noterede han, at mødet i Konferencen om Samspil og Tillidsskabende Forhold i Asien (CICA) og APEC-mødet sidste år fik "meget støtte fra mange lande" og havde gjort et "dybt indtryk".

Da han blev spurgt om "Et bælte, En Rute"-programmet kunne sammenlignes med Marshall-planen, indikerede Wang, at der var behov for et nyt paradigme. Det er både meget ældre og meget yngre end Marshall-planen, sagde han. Skønt født i ånden af den urgamle "Silkevej" var det også født i den aktuelle tid med globalisering, forklarede han. "Det kan ikke betragtes som en kold krigsmentalitet. Det vil skabe synergi for andre udviklingsinstitutioner. For at bruge en musikalsk analogi skal "Et Bælte, En Rute" ses som en symfoni med delene fremført af alle relevante lande, sagde han.

Om effekterne af sanktionerne mod Rusland sagde udenrigsministeren, at "det kinesisk-russiske forhold ikke var dikteret af internationale omskiftelser". I år vil bilateral handel komme op på 100 milliarder dollars. Der vil blive påbegyndt en østlig rute for en olieledning, og der vil blive

underskrevet en aftale om en vestlig rute. Det er begge landes plan at samarbejde om olie og gas og atomkraft-energiproduktion, såvel som højhastighedsjernbaner.

Idet han noterede, at både Kina og Rusland var permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd, sagde Wang, at de ville fortsætte samarbejdet med at "sikre fred", og begge vil "holde mindehøjtideligheder for at fejre sejren over fascismen".

Han noterede senere, at "Kina er altid en konstruktiv enhed til at udvikle en verdensorden" og "de første til at underskrive FN's charter. Idet han sammenlignede FN med et skib, sagde han, at Kina "ønskede at samarbejde med andre passagerer for at sikre, at skibet er stabilt og bevæger sig i den rigtige retning".

Baggrund: Årsagen til at Amerika har behov for en ny renæssance.

I sin vurdering af udsigten til at USA under Præsident Obama styrer mod selvdestruktion, har Lyndon LaRouche gentagne gange insisteret på, at der ikke er nogen "praktisk løsning" på problemet. Det må løses ud fra det højeste udgangspunkt for menneskets egentlige rolle i samfundet.

Problemet er ikke bare, at Barack Obama er en marionetdukke, som styres af finanskartellet i City of London og Wall Street, der er håbløst bankerot; eller at disse kræfter er engageret i en vanvittig leg om atomkrig mod Rusland; eller at de tror de kunne vinde en "begrænset" atomkrig – skønt disse tre faktorer alle er rigtige.

Men det reelle problem, insisterer LaRouche, er næsten alle amerikaneres underdanighed overfor "populære meninger", "den offentlige mening", som medfører at de accepterer sådanne ledere. Endvidere, at denne underkastelse stammer fra en afvisning af at mennesket har en højere og bredere funktion i hele solsystemet, hvilket tillader mennesker at tro, at de kan finde et "hyggeområde", hvor de kan overleve, indenfor et

samfund som er dumt nok til at lade depraverede oligarkiske eliter regere.

Resultatet af dette er, at politiske debatter i USA kontrolleres af tankedræbende sociale "meninger", domineret af populistiske emner som f.eks. homoseksuelles rettigheder, abort, "statens rettigheder" o.s.v. Debatniveauet i Kongressen og i valgkampagner er barnligt, omhyggeligt skabt til at dække over den realitet, at de bliver kontrolleret af toppen af finanseliten, som ikke tillader en reel debat om løsninger, afledt af Amerikas egentlige, originale formål.

Det var ikke altid sådan.

I det lys insisterer LaRouche på, at Amerika må gå tilbage til sine originale rødder som en republik. Selv om vi ikke her kan dække dette emne fyldestgørende, noterer vi, at LaRouche især har understreget kardinal Nicholas af Cusas virke (1401-1464) for at iværksætte Renæssancens kulturelle og videnskabelige revolution i, som bygger på den historiske mission, som tidligere blev defineret af Jeanne d'Arc, så vel som udviklingen af disse ideer af Johannes Kepler (1571-1630). Alle tre bidrog til at omdanne den statiske økonomi og sociale organisation i Europas feudale imperier. Grundlæggerne af den Amerikanske Republik, især Benjamin Franklin og Alexander Hamilton, som var ansvarlige for udformningen af USA's konstitution, og de økonomiske principper der var indarbejdet heri, kom direkte fra denne tradition.

De handlede på højere principper end "praktisk politik", fordi de forstod, at menneskets sande identitet "er baseret på det han eller hun bidrager til menneskehedens fremtid", og intet mindre, sagde LaRouche. En nation som ikke indarbejder dette koncept i dens ledelsessprincipper er dømt til at reducere en stor del af sine borgere til at blive slaviske ofre for sanseindtryk, der altid vil underkaste sig de regerende magter for at overleve. Intet mindre end en sådan kamp vil lykkes i dag, siger LaRouche.

**RADIO SCHILLER den 16. marts
2015:
Tysk udenrigsminister
Steinmeier og Helmut Schmidt
siger fra over for krig med
Rusland // Glass-Steagall i
USA**

Med formand Tom Gillesberg